

Kurt Mahr

RENDEZ-VOUS VE VESMÍRU

Přeložila Michaela Straková

1.

Pol Kennan se sklonil nad nehybným tělem a uvědomil si, že ten muž je mrtvý.

Doširoka otevřené oči zíraly průhledným štítem helmy ven. Rty měl úplně bílé, tvář nažloutlou a staženou, takže se zřetelně rýsovaly lícní kosti.

Pól vstal.

„Pozdě," řekl. „Vezměte ho dovnitř!"

Dva muži v kombinézách Solárního impéria naložili mrtvolu na nosítka a zmizeli s ní ve vnitřním vstupu. Pól se za nimi chvíli díval, pak je následoval.

Nepospíchal, byl ponořený v myšlenkách. Když vstoupil do palubní nemocnice lodi CASSO, doktor

McGuire už mrtvého svlékal,

„Vlastně jsem byl docela spokojený," mumlal si doktor, zatímco nastavoval velkou lampu. „Tuhle bolem břicha, támhle přiskřípnutý prst... Vážně jste mi nemusel ve vesmíru lovit mrtvolu."

„Tak tedy... co to má znamenat?" zeptal se Pól netrpělivě.

„To říkáte vy mně?" opáčil doktor dotčeně. „Co měl ten člověk co dělat tam venku?"

Pól pokrčil rameny. „Možná je to oběť bojů o Kabalo. Nejspíš ho to vystřelilo z lodi, když vybuchla a od té doby se vznáší..."

„Nesmysl," zabručel McGuire nezdvořile. „Na skafandru by musely být stopy. Vypadá to, jako by do něj toho chlapíka někdo navlékl, až když už bylo po něm."

„No dobře, vy to víte lépe. Raději mi povězte, na co umřel. Já se zatím dívám na věci, co měl u sebe."

Pól zjistil, že mrtvý s sebou neměl nic kromě přístrojů, které jsou součástí každého standardního skafandru. Kapsy byly prázdné.

Malá nouzová vysílačka v levé náprsní kapse, jejíž signály CASSO

před třemi hodinami poprvé zachytila, měla sériové Číslo C1 265 498/ A. Podle Čísla by se dalo zjistit, kdo byl majitelem skafandru. Identifikační známka, kterou musel mít u sebe každý člen flotily, chyběla. Póloví to bylo divné, ale známka se mohla různými způsoby ztratit. Její nepřítomnost ještě nutně neznamenala, že došlo ke zločinu.

, Pól zavolal interkomem radistu a přikázal mu, aby podle sériového Čísla nouzové vysílačky zjistil, kdo je jejím majitelem. Doktor McGuire ještě nebyl hotov, když se radista ozval.

„Informace z Opposite, pane. Vysílačka s udaným číslem patří muži jménem Bing Hallgan, čtyřicet dva let, technik, naposledy na palubě zásobovací lodi KITARA.“

„Děkuji,“ zamumlal Pól a ukončil spojení.

Všiml si, že ho McGuire pozoruje

„KITARA... „napadá vás něco?“ zeptal se.

Pól stáhl .obličej.

„Přemýšlím. To jméno je mi povědomé.“ Ukázal na mrtvého. „No a....?“

McGuire rozpráhl ruce v bezmocném gestu.

„Otrava, řekl bych. Jestli se mě chcete ptát, kdy, čím a jak... nevím. Toho muže musejí prohlédnout na Kabalu nebo na Opposite.“ Pól přikývl. Pak zavolal kapitána. Na obrazovce se objevila zamračená tvář Hilara Kinseye.

„Máme ho, pane,“ ohlásil Pól. „Doktor McGuire diagnostikoval otravu, ale neví čím. Navrhuje, abychom mrtvého dopravili na Kabalo nebo na Opposite. Ten muž má skafandr nedotčený. Je dost záhadné, jak se k němu mohl dostat jed.“

Kinsey něco nesrozumitelného zabručel. Bylo na něm vidět, že se mu to celé nezamlouvá.

„Na základě sériového Čísla nouzové vysílačky,“ pokračoval Pól, „byla zjištěna identita mrtvého. Je to Bing Hallgan, technik na lodi KITARA.“

Kinsey na něj zíral, jako by se právě dozvěděl, že mrtvý je Ludvík XIV. Prudce vyhrkl:

„Hallgan... KITARA...?“ „Ano, pane,“ potvrdil to Pól udiveně.

Kinsey prudce vyskočil a Pól slyšel, jak křičí:

„Spojte mě s Opposite... Okamžitě! Nejvyšší stupeň naléhavosti! Stahimane, naberte kurs na Kabalo. Nejvyšší možné zrychlení!

Radisto, informujte Kabalo, že tam letíme!"

Pak se Kinsey vrátil na své místo. Podíval se na Póla a řekl:

„Pro vaši informaci, majore! Před Čtyřmi hodinami jsme z KITARY zachytili nouzové volání. Dostala se do kontaktu s maahkskou lodí a byla těžce ostřelována. A vy mi teď chcete tvrdit, že ten mrtvý je Hallgan z KITARY?!"

* * *

„Jestli je to pravda...!" řekl Perry Rhodan a uhodil pravou peští do levé dlaně. Atlan se posměšně zasmál. „Je to tak, spolehni se! Od začátku jsem věděl, že s tou věcí nebylo něco v pořádku." „Ty... a Gucky," potvrdil Rhodan.

Rozhovor probíhal v Allanově soukromé kajutě na palubě CRESTU U. CREST II, vlajková loď solární flotily, se nacházel na Kabalu. Před více než hodinou přistál hlídkový křižník CASSO. Major Pól Kennan přednesl podrobnou zprávu. Mrtvý byl ohledán na palubní klinice CRESTU II. Výsledky měly být známy každou

„chvíli.

O slovo se přihlásil Reginald Bull, který teprve před nedávném přiletěl z Opposite.

„Vaše důkazy rozhodně nejsou stoprocentní," prohlásil. „Ten muž se mohl dostat přes palubu *předtím*, než začala KITARA vysílat SOS. To by s vaší teorií pěkně zamávalo, ne?"

„A KITARA by přešla naprostým mlčením skutečnost, že ztratila jednoho muže?" namítl Perry Rhodan. „Nemuseli si toho hned všimnout." Atlan zavrtěl hlavou. „Jak by mohl někdo zmizet z vesmírné lodi?" zeptal se posměšně. „Vysoké vlny... a on se dost pevně nedržel, nebo co?"

„No dobrá," zabručel Bully, „jen jsem vás chtěl trochu přibrzdit. Jak si tu historiku vůbec představujete?" Perry se na něj podíval.

„Dvacátého prvního března dva tisíce Čtyři sta jedna," rekapituloval, „opustilo galaxii pět mužů, aby jako údajní přátelé Maahků pronikli do Hororu. Byl to vysoce riskantní pod

, nik. Těch pět mužů mělo Medúzin mor a před sebou maximálně dva měsíce života. Třináctého dubna se oni muži, které zachránil ANDROTEST III poblíž Hororu, vrátili zpět do Twinu a o dva dny později jsme je my sami CRESTEM II přepravili na Kabalo. Na Kahalu přestoupili na nákladní transportér, KITARU. KITARA měla dvanáct Členu posádky. Když Kabalo napadla maahkská flotila,

transportér odstartoval a zamířil k Opposite. Za krátkou dobu se odněkud ozval a tvrdil, že ho napadly nepřátelské lodě. V jeho bezprostřední blízkosti byla lokalizována nukleární exploze. Radiové spojení bylo přerušeno. Jak jsme se mezitím dozvěděli, prohlédl Kostra Nor těch pět mužů po jejich návratu a zjistil, že nevykazují žádný z příznaků Medúzina moru. A teď, když KITARA údajně vyletěla do vzduchu, byl vyloven bývalý člen její posádky, který se vznášel vesmírem v naprosto nedotčeném skafandru a očividně zemřel na otravu."

Rhodan se odmlčel a tázavě se na Bullyho zadíval. „Nenapadne tě po tom všem, že tady něco nehraje?"

„Jak se to vezme. Pokud nechceš souhlasit s nějakým nevinným vysvětlením, zbývá jen možnost, že těch pět mužů je nějakým způsobem donuceno pracovat pro Maahky, že 'ano?"

„Přesně." „A ani naši nejschopnější lékaři nedokážou žádný takový vliv zjistit?"

„Víš přece, že Maahkové jsou naprosto cizí rasa se stejně cizí civilizací. Naše medicínské metody jsou založeny na humanoidní biologii. Může nám tedy ujít mnohé, co pochází z nehumanoidní sféry..."

Přerušil je interkom. Hovořil šéflékař palubní kliniky.

„Máme tu výsledky předběžného ohledání, pane. Hallgan zemřel na otravu stejného typu, jakou vyvolává kysličník uhelnatý. Vdechl plyn, jehož molekuly jsou hemoglobinem vázány ochotněji, než kyslík. V jeho krvi jsou po kyslíku už jen nepatrné stopy. Doslova se udusil."

„Identifikovali jste ten jedovatý plyn?" zeptal se Perry Rhodan.

„Ne, pane, to nebylo možné. Musí se jednat o neznámou substanci, která se po určité době rozpadne. Produkty rozpadu se ovšem dají prokázat. Hallgan má v krvi vysokou koncentraci amoniakových solí."

Na vteřinu zavřel Perry Rhodan oči. „Děkuji vám," řekl pak. V Allanově pracovně panovalo několik okamžiků napjaté ticho. Pery jako první prolomil mlčení.

„Samozřejmě to není rozhodující," řekl klidným, tichým hlasem.

„Ale

napadá mě právě, že atmosféra, kterou dýchají Maahkové, obsahuje spoustu amoniaku!"

^^^

Rozloučení Póla Kennana s Hilarem Kinseyem bylo dojemnější, než si Pól představoval.

„Nerad vás vidím odcházet, majore," řekl hubený, kostnatý muž, a poplácal ho po rameni. „Ale to přeložení je pro vás výhodou. Je to skoro povýšení... PLOPHEIA... hm, dobrá loď. Držte se. Když uděláte něco dobře, řekněte, že jste z ČAS" SA. Když něco zvoráte držte zobák, jasné?"

„Jasné, pane," usmál se Pól.

PLOPHEIA byla osm set metrů dlouhá bitevní loď. Velel jí plukovník Felipe Hastara a kotvila nedaleko podstatně menší CASSO. Zatímco nakládali jeho zavazadla, uvažoval Pól ještě jednou o své situaci. Bylo mu třicet dva let, to znamenalo, že na majora je poměrně mladý. Funkce prvního důstojníka na hlídkovém křižníku odpovídala jeho mládí. Teď z něj byl první důstojník na PLOPHEII, kde tuto funkci obvykle zastával podplukovník. Hilar Kinsey měl pravdu: bylo to skoro jako povýšení.

Vyjel expresním výtahem na velitelskou palubu. Cestou k soukromé kajutě plukovníka Hastary ho napadlo, že se zapomněl ohlásit. Chtěl se vrátit, aby to napravil, ale vtom se otevřely dveře a objevil se malý, asi čtyřicetiletý muž s černými vlasy, blýskavými očima a pěstěnou bradkou. Na sobě měl uniformu s hodností plukovníka. Pól zasalutoval, jak nejlépe uměl.

„Držte zobák,, majore!" vyjel na něj malý muž.

Pól nechápal.

„Pól Kennan, že ano?"

„Ano, pane. Z CASSA. Hlásím se..."

„Tak tady to máme! Přece jsem vám řekl, abyste držel zobák."

Polovo udivení rostlo.

„Prosím o prominutí, pane. Nerozumím tak docela..."

„Rozloučil jste se podplukovníkem Kinseyem?"

„Ano, pane."

„Řekl vám, že máte jméno své dosavadní lodi zmiňovat jen tehdy, když se nějak blýsknete?"

Pól vyvalil oči.

„Tak nějak..."

„Doslova vám řekl: Když se vám něco povede, řekněte, že jste z CASSA. Když něco zvoráte držte zobák, jasné?"

Pól polkl.

„Ano, pane. Přesně to řekl.“

Hastara byl pořád ještě smrtelně vážný.

„Něco jste zvorál. Měl jste se u mě, ohlásit. Proč se tedy zmiňujete o své bývalé lodi?“

Náhle se rozesmál. Natáhl k Polovi ruku a očividně se královsky bavil jeho rozpaky.

„Vítejte na palubě, majore. A odpusťte mi ten malý žertík. Sloužil jsem pod Kinseyem pět let a vím, jakou radu dává všem svým lidem na cestu. Pojd'te, představím vás ostatním důstojníkům...“

Na můstku se Pól seznámil s téměř všemi důstojníky lodi. Pak směl odejít do své kajuty, aby se trochu zabydlel.

Jako první důstojník obýval dvě místnosti v bezprostřední blízkosti kapitána. Vybalil si a zjistil, že nemá ani polovinu věcí, kolik by se vešlo do všech polic a skříní. Přitom mu padla do ruky brožovaná kniha. Byla psaná anglicky a jmenovala se *Last Horizon*. Pól vstal a chvíli přemýšlel. Téměř nábožně otevřel první stranu a upřel pohled na slova, která byla napsána na Čistý papír: Na památku od Colea.

Rychle, jako by na to chtěl zapomenout, knihu zase odložil, a pokračoval ve vybalování. Ale nemohl si pomoci: pořád na tu knihu musel myslet. Na knihu a na Colea Harpera, od něhož ji dostal.

Cole byl jeho přítel. Byl, to bylo třeba zdůraznit. Na Jedné ze svých mnoha cest po galaxii se nakazil Medúziným morem. Poslední, co o něm Pól věděl, bylo, že ho poslali na ASTO IV. ASTO IV byla planeta, která byla obývána invalidy a nevléčitelně nemocnými. Všichni, kdo onemocněli Medúziným morem, tam byli posláni, aby strávili své poslední dny v rajském prostředí planety, tolik podobné Zemi. Pól se pokoušel získat povolení k návštěvě Colea, ale mamě. Zkoušel to znovu a znovu, s týmž výsledkem. Nakonec chtěl Coleovi alespoň zavolat a promluvit si s ním hyperkomem. Jeho hovor na ASTO IV přijali a s lítostí mu sdělili, že nadporučík Cole Harper už nikdy s nikým hovořit nebude.

Pro Póla to bylo tvrdé. Vždycky si s Colem výborně rozuměl. Jako poručíci sloužili oba na CALCUTTĚ a zažili spolu plno dobrodružných a vzrušujících výprav.

A teď je Cole Harper mrtvý. *Je na čase, abych se s tím vyrovnal*, uvažoval Pól a uložil tašku, která byla až na knihu prázdná, hluboko do skříně.

2.

Cole Harper mířil pečlivě. O vteřinu později bylo po všem. Hlavní elektrický agregát hypervysílačky už neexistoval. Žhnoucí trosky se válely všude kolem. Cole si výsledek s uspokojením prohlížel. Vypadalo to přesně tak, jako by se schránka rozpadla v důsledku přetížení. Všechno bylo důkladně připraveno.

KITARA teď už neměla žádné spojení se světem. Izolovaně se vznášela hvězdnými dálkami galaktického centra. Kdyby ji objevila nějaké pozemská loď, dalo se hravě tvrdit, že bývalý kapitán odvíšlal SOS předčasně. A že KITARU ve skutečnosti nepřátelské salvy nezasáhly úplně, nýbrž jen lehce Škráblý. Stopy po tom j sou přece vidět všude a že tam opravdu byly, o to se Cole Harper postaral.

Naposledy se rozhlédl a právě chtěl odejít, když se ozval interkom. Na obrazovce se objevil Halgor Sór" lund.

„Hotovo?“ zeptal se.

„Právě jsem skončil," odpověděl Cole.

„Tím je všechno vyřízeno. Pojď nahoru a pomoz nám!"

Cole přikývl a vypnul přístroj. Cestou se ptal sám sebe, jak je to možné, že Halgora Sörlunda najednou nemůže vystát. Halgor byl na palubě KITARY služebně nejstarší, poté, co otrávil původní posádku a jejich těla, oblečená do skafandrů, vyhodily odpadovými výpustem!, Halgor převzal velení svým typickým způsobem jako by ho jeho vlastní

rozkazy ani za mák nezajímaly a jako by mu bylo zcela lhostejné, budouli vykonány nebo ne. Až donedávna s ním Cole vycházel dobře. Tak dobře, jak umí uměle vytvořená bytost vycházet s jinou uměle vytvořenou bytostí, protože je spojuje společný účel.

Před nedávném se to ale změnilo. Cole Harper se ve své roli přestal cítit dobře. Něco ho tížilo. Ne, že by pochyboval o smyslu akce, na to byl příliš pečlivě připraven, a každé dvě minuty, jako by měl v mozku hodiny, s bolestnou jasností cítil, že celým svým cítěním a vůlí není Člověkem, nýbrž Maahkem. Přesto se mu zdálo, že je tu špatně. Byl by raději, kdyby jeho práci vykonal někdo jiný. V posledních deseti hodinách zničil množství důležitých přístrojů a vnitřek KITARY uvedl do stavu, který odpovídal stavu po nukleární explozi v bezprostřední blízkosti. A minutu od minuty jeho nechuť k této práci rostla. Někde na dně jeho vědomí bylo něco, co mu vadilo. Antigravem se dostal do hlavního skladiště. Uprostřed místnosti stáli

Halgor Sörlund, Son-Hao, Imar Arcus a Hegete Hegha. Skláněli se nad nějakým podivně formovaným přístrojem.

„Pomoz jim," zavelel Halgor.

Cole pokrčil rameny.

„Uvidím, co se dá dělat."

Imar a Hegete se tiše dohadovali. Nestarali se o něj. Cole se otočil k Son-Haovi.

„Můžu ti pomoci?" zeptal se.

Son-Hao sebou trhnul. Vypadal polekaně.

„Jistě, jistě, samozřejmě," odpověděl kvapně. „Pojď sem a pomoz mi hledat!"

„Dobrá," zabručel Cole, „a co hledáme?"

Soň trochu ustoupil od asi osm metrů vysokého kovového sloupu o průměru jednoho metru.

„Tohle je sběrný projektor," vysvětlil. „Shromazďuje impulsy, které vyzařují tamty přístroje," ukázal rukou k Imarovi a Hegetemu. „Ty impulsy jsou spojeny do signálu s určitou strukturou a pak vyslány. Signál pak otevře postranní kanál, který leží kolmo k hlavní transportní dráze transmitterového systému slunečního šestiúhelníku Kabalo. Jinými slovy, napíchujeme se na transmitter. To, co má správně přistát na Kabalu, vynoří se v bezprostřední blízkosti KITARY. Jasně?"

„Tak nějak. Ale transmitter není na něco takového stavěný, ne?"

„To je pravda. Neměl bych asi mluvit o napíchnutí se, ale o roztržení regulérního transportního kanálu, Struktura signálu je vytvořena tak, že na místě dopadu přeruší podstatnou část transportního pole a zavede ji k nám."

„Není na to třeba obrovského množství energie?"

Son-Hao přikývl.

„Jistě. Ten přístroj, co se jím zabývá Halgor, je obloukový generátor. Dokáže vytvořit až milion megawattů. Krátkodobě, ale snese i tisícinásobné přetížení."

Číslo Coleovi moc neříkala. Jen mu bylo jasné, že jde o ohromnou energii.

„A proč se té Věci říká obloukový generátor?"

Son-Hao ho nedůvěřivě pozoroval.

„Jedná se o multiplikátor gravitace. Hmota utrpí pod vlivem řídicího pole gravitační kolaps. Přitom se zhustí a když překročí kritickou

hustotu, zmizí z našeho vesmíru. Prostorové zakřivení se kolem ní zavře. Přitom se uvolní gravitační energie. Řídící pole má tvar oblouku, proto obloukový generátor."

Cole Harper najednou ztichl. Cítil, jak poznatky, které mu zprostředkoval Son-Hao, najednou vyplouvají z jeho podvědomí, jako by tam celou dobu ležely a jako by si na ony otázky mohl odpovědět sám, kdyby o tom dost intenzivně přemýšlel.

Nebylo to poprvé, kdy něco takového cítil. Stávalo se to, když řeč přišla na něco, co by pravý Cole Harper nevěděl, nebo spis nemohl vědět, protože technologie jeho rasy nebyla ještě tak pokročilá. V takových chvílích se vždy objevily vědomosti, které byly do jeho mozku dodatečně přidány, neboť musel plnit úkoly, které by bez nich plnit nemohl.

Jakým způsobem se dala přerušit a přesměrovat transportní pole transmitterového kanálu věděl každý, kdo na nich pracoval, ať už Pozemšťan, Arkonidan, nebo Maahk. Pravý Cole Harper o tom nic nevěděl, protože jeho profesí byla biomechanika. Aby byla zachována identita, nebyla tato informace předána ani umělé vytvořenému mozku. O fungování obloukového generátoru však informován byl. Tady se totiž jednalo o informaci, kterou nemohl mít k dispozici žádný Pozemšťan a která byla pro zdar celé akce rozhodující. Co kdyby Halgor, Son-Hao, Imar a Hegete kupříkladu náhle zahynuli? Pak by musel vykonat všechno sám.

„Tak co?“ přerušil Son-Hao jeho myšlenky. „Můžeme teď...?“

Cole se trochu rozpačitě zasmál.

„Ano. Jdeme hledat přepojovací panel.“

Za dvě hodiny seděl Cole sám na velitelském můstku KITARY a pozoroval obrazovky. Ve skladišti už jeho pomoc nepotřebovali. Zásah do činnosti transmitteru byl pro každého, kdo na to nebyl připravený, nepozorovatelný. Pozemšťané, kteří ho ovládali, nezjistí, že se do jejich galaxie dostal cizí objekt.

KITARA se teď konstantní rychlostí pohybovala centrálními oblastmi Mléčné dráhy. Každý na palubě věděl, že riziko odhalení je velké. Před více než dvaceti hodinami opustil transportér Kabalo. Krátce poté začala pro Halgora a jeho čtyři muže další Část jejich plánu. Hegete Hegha měl ve své protéze kapsle s jodem, který rozptýlil do klimatizace. O několik minut později bylo všech dvanáct členů posádky po smrti. Agenti vyhodili jejich těla odpadovými rourami do

vesmíru. Pak odpálili jadernou bombu a chvíli před tím, než ve volném vesmíru explodovala, odvysílali SOS. ;

Tím platila KITARA pro solární flotilu za zničenou a odepsanou, Stále však ještě hrozilo nebezpečí, že jedna z tisícovek pozemských lodí, které se pohybovaly v této oblasti, přijde údajně zničené lodi na stopu. Cole měl za úkol sledovat situaci. Každých pět minut zapojoval lokátor hmoty a nechal ho prohledat celou oblast. Přístroj měl jen malou spotřebu a přitom dokázal odhalit každý objekt o průměru větším než deset metrů, který se nacházel v okruhu osmi miliónů kilometrů.

Cole se díval na shluky hvězd a ponořil se do myšlenek. Poslední události, především náhlá nenávist

vůči Halgoru Sörlundovi, ho přinutily zamyslet se. Byl stvořen na jedné základně v galaii Andro-Alfa. Ve skutečnosti mu byly teprve dva týdny pozemského Času. Ale jeho mozek byl až do posledního atomu přesnou kopií mozku pravého Colea Harpera a obsahoval všechny jeho vzpomínky. Věděl, kam chodil do školy a jaké měl kamarády. Věděl, kdy poprvé zatoužil stát se kosmonautem. Věděl, kolika zkouškami musel projít, aby tohoto cíle dosáhl. Pamatoval si každou podrobnost ze života Colea Harpera stejně dobře, jako pravý Cole Harper.

Ale věděl toho ještě víc. Věděl, jak funguje obloukový generátor. Věděl, že galaxie zakrátko zažije invazi, pokud se Halgorovi a jeho mužům podaří dovést svůj úkol do konce. Věděl, že těsně vedle KITARY se vynoří obrovská vesmírná loď pod velením Greka1, jakmile bude nainstalovaná impulsní výhybka a přijde pravý čas. Všechno to byly věci, které pravý Cole Harper nevěděl.

A přesto...

Dodatečné informace byly naočkované, nevznikly přirozeně. Byly mu podány jako nějaký lék, který zvětší jeho šance na přežití. Nepatřily jeho vědomí, jen jeho paměti.

Jaký je rozdíl mezi mnou a skutečným Golem Harperem? ptal se sám sebe.

Napadlo ho pár triviálních odpovědí: *vím víc než Cole Harper. Nebo: Cole Harper je mrtvý a já žiju.* Ale to nebylo to, co chtěl vědět. Od té doby, co náhle začal nenávidět Halgora Sörlunda, byl opatrný. Chtěl vědět, jestli je možné, že by vědomí pravého Colea Harpera nabylo vrch a ztrhlo závory, které postavili stvořitelé jeho umělého mozku.

Vzpomínal si, že zprvu neměl vůbec Žádné potíže hrát svou roli. Byl duplikát jednoho Pozemšťana, tak dokonalý duplikát, že ho nikdo nemohl odlišit od originálu. Dokázal myslet a jednat jako člověk. Měl tytéž sklony, tytéž averze jako Člověk. Ale ani na vteřinu nepochyboval o tom, že je Maahk. A pokud ne Maahk, tedy alespoň výtvar oné rasy, jí zavázaný a oddaný.

Změna přicházela postupně a nenápadně. Teprve dnes to bylo tak zřetelné, že nebylo možné pochybovat. Coleovi se zdálo, jako by závory, které vztyčil jeho stvořitel, s časem slábly. To s sebou neslo otázku, jak dlouho bude ještě trvat, než staré Já Colea Harpera zesílí natolik, aby závory strhlo zcela.

A co pak?

Pochyboval, že dojde k úplnému obratu. Nevěřil tomu, že by vůči Pozemšťanům mohl kdy cítit tutéž loajalitu jako vůči Maahkům. Zdálo se mu ale jisté, že pak už nebude mít

žádný zájem spolupracovat na Sörlundově projektu. Koneckonců to bylo nebezpečné. A kdo by se vrhal do nebezpečí, aniž by měl motiv? V tom případě by bylo dobré s Pozemšťany se spřátelit, neboť nebezpečí pocházelo od nich. Možná by je mohl upozornit na KITARU, aniž by si Halgor něčeho všiml. Musí si vymyslet nějakou historku, která ho očistí od veškerých podezření, neboť nevěřil tomu, že výmluvy, které si připravil Halgor, Pozemšťany přesvědčí natrvalo. Snad bude lepší, když jim řekne pravdu. Pozemšťanům nebude vadit, že je jen duplikát. Pošlou ho na některý ze svých světů, daleko od oblastí, kam by snad mohli proniknout Maahkové, a tím bude cíl dosažen. Přežije.

Představoval si, jaké by to bylo. Disponoval bohatými vzpomínkami Colea Harpera, a Cole Harper byl na mnoha planetách galaxie. Možná uvidí Zemi, centrum Solárního impéria a kolébku lidstva. Bylo by jen spravedlivé, aby mu ukázali planetu, na níž se zrodila rasa, jejíž byl napodobeninou.

Nepřítomně se podíval na hodinky a zjistil, že je na Čase, aby znovu zapnul objektový lokátor. Sotva stiskl tlačítko, už se na tmavozelené ploše reflexní obrazovky objevil světlý bod.

Z vteřinu na vteřinu se všechno změnilo. Ještě před okamžikem byl ochoten upozornit tu loď tam venku na KITARU, aby se dostal do bezpečí. A náhle, jako by se v jeho mozku zrodil jakýsi podvědomý

reflex, o tom nebylo ani řeči.

Věděl, co má dělat. Uchopil mikrofon interkomu a zakřičel:

„Cizí loď! Vzdálenost osm miliónů kilometrů!"

3.

Perry Rhodan působil mimořádně vážně. Když vešli Reginald Bull a Atlan, pozdravil je jen krátkým kývnutím hlavy.

„Nathan analyzoval fakta, mpotronika došla na základě předložených informací k jednoznačnému závěru, že výbuch KITARY byl předstíraný a že Halgor Sörlund a jeho muži jsou agenti Maahků."

Atlan mlčky přikývl. Bully se na něj překvapeně podíval.

„Nathan nemá možnost zjistit," pokračoval Perry Rhodan, „jak se mohlo stát, že oněch pět mužů bylo donuceno vstoupit do služeb Maahků. Nemůže ani říci, jaké cíle sledují. Můžeme předpokládat, že byli zhypnotizováni nebo transformováni a nebo před sebou nemáme naše lidi, ale jejich napodobeniny. Kdo ví, jaké prostředky mají Maahkové k dispozici! Důležité je teď však především jedno: Kam mají namířeno? Jaké mají plány a jak jim v tom můžeme zabránit?"

„Maahkové mohou mít jen jediný cíl/" řekl Atlan pomalu. „Invazi do galaxie!"

„No výborně!" ozval se Reginald Bull. „Pět mužů už sem propašovali. Když jim vydrží tempo, budou za deset tisíc let hotovi..."

„Těch pět není žádný invazní oddíl," přerušil ho Atlan. „Možná mají prozkoumat situaci, to je jedna možnost. Možná ale mají prostředky, které jim mohou pomoci, aby... aby..."

Rozpřáhl ruce v bezmocném a zároveň vzteklém gestu a zvolal:

„Nevím! Kdo si dovede představit, čeho jsou Maahkové schopni? Ale já už vás varuji pořádně dlouho, a nikdo mě neposlouchá! S Maahky není legrace. Varuji vás i teď: Najděte KITARU a vezměte těch pět do zajetí, jinak..."

„Nerozčiluj se, příteli," řekl Perry Rhodan měkce. „Jsem téhož názoru."

Atlan vypadal překvapeně.

„Flotila má pohotovost," pokračoval Perry Rhodan. „V této chvíli máme v oblasti dvacet tisíc jednotek. KITARA nám nemůže uniknout."

Bullyvstal a přistoupil k Perry mu.

„Víme, kde přibližně mají hledat,"

souhlasil. „Řekl bych, že Sörlund a jeho čtyři muži dělají všechno

pro to, aby nebyli objeveni. To znamená, že se museli vzdát lineárního pohonu, aby nebyli lokalizováni..."

„Nehledě na to," nadhodil Perry, „že KITARA je stará loď a pět mužů nemůže obsluhovat všechny přístroje, které jsou pro lineární let zapotřebí."

„Takže předpokládáš, že posádka už nežije?" zeptal se Arkonidan. Pery vážně přikývl.

„Zabili Hallgana, proč tedy ne ostatní? Chtěli nerušeně pracovat a posádka by jim v tom jediné překážela."

Na okamžik zavládlo ticho. Když šlo o válku mezi rasami, zdála se být smrt dvanácti mužů bezvýznamná. Ovšem při bližším pohledu se obraz změnil. Sörlund a jeho lidé bez skrupulí a nemilosrdně zavraždili posádku KITARY. Perry cítil, jak v něm stoupá hněv.

„Hallganovo tělo," řekl tiše, „bylo objeveno zhruba jednu astronomickou jednotku od bodu, kde KITARA údajně explodovala. Zdá se mi jisté, že Sörlund ke svému divadlu použil jednu z bomb, které měla KITARA na palubě. Otázka je, jak daleko byla bomba od lodi, když vybuchla? Zkrátka a dobře, nejsme na tom nijak skvěle. Máme výchozí bod a můžeme předpokládat, že se KITARA musí nacházet v okruhu jedné miliardy kilometrů. To je spousta místa, obzvlášť, když si budou dávat pozor."

Rhodan se otočil k psacímu stolu a vytáhl papíry, které položil doprostřed desky.

„Chci, abys řídil pátrací akci, Atlane," řekl. „Tady jsou všeobecné směrnice. Bully a já se postaráme o zprávy z pátracích lodí, které jsou dál venku. Bojím se, že se něco chystá. Mimochodem, v blízkosti výchozího bodu, v jehož blízkosti tušíme KITARU, máme Jen čtyři nebo pět jednotek. Venku čeká PLOPHEIA. Ať se vydá k výchozímu bodu!" Přimhouřil oči, jako by o něčem přemýšlel. „Ach ano ještě něco. Nevíme, jestli mezi sebou nemáme ještě nějaké další maahkské agenty. Hledání KITARY a naše podezření vůči Sörlundovi a jeho mužům musí zůstat tajné." Rhodan se výsměšně usmál. „Jestli na nás Maahkové zaútočí, uvidí, že se přepočítali. Ale to už bude pozdě!"

^^^

Pól Kennan se ani moc nedivil, když si ho zavolal plukovník Hastara. Koneckonců už byl na palubě víc než den a půl a dosud si nikdo nedal tu práci, aby mu podle předpisů předal pracoviště.

Ukázalo se ale, že to není důvod, proč ho Felipe Hastara zavolal. Seděl sám v malé pracovně a byl vážnější než obvykle.

„Pojďme rovnou k věci," řekl a složil ruce na desce stolu. „PLOPHEIA za dvě hodiny odstartuje. Dostali jsme úkol s nejvyšším stupněm utajení. Já sám vím jen málo a přesto jsem dostal pokyn, sdělit z toho mála mužstvu jen to, co nezbytně musí vědět. Jak vidíte, chystám se ho neuposlechnout. Chci, abyste věděl všechno, co mi bylo řečeno. V případě nouze musí někdo zaujmout mé místo."

Pól se chystal poděkovat mu, ale Hastara ho předběhl.

„Zapomeňte na to," řekl téměř hrubě. „Normálně bych věděl něco lepšího, než vyžvanit všechnu svou moudrost zrovna tomu nejmladšímu důstojníkovi na palubě. Ale tady jde o mimořádnou věc. Tak tedy hledáme KITARU."¹

„KITARA už přece neexistuje, pane!" vyhrkl Pól. Felipe přikývl. „Správně. To jsme si mysleli také až donedávna. Vy sám jste ten, kdo nás přesvědčil o opaku. Bing Hallgan, vzpomínáte si?"

„Jistěže ano, pane. Zdálo se mi podivné, že jsme vylovili zcela nedotčené tělo tam, kde jsme po jaderném výbuchu očekávali jen trosky, zbytky, a snad zuhelnatělá těla. Ale..."

„Podivné se to zdálo i jiným lidem," nadhodil Felipe. „Tak podivné, že se rozhodli zeptat na radu Nathana."¹

To Póla konečně umlčelo. Nathan, nejlepší výtvarník pozitronicko-inpozitronické supertechniky! Nathan Moudrý! Nathan supermozek, který měl takovou kapacitu, že by dokázal sám řídit historii lidstva, kdyby toho někdy bylo zapotřebí. Někdo se Nathana zeptal na radu kvůli KI, TARE. Tato žádost mohla pocházet jen z nejvyšších vládnoucích kruhů Impéria. Když se o to začali zajímat lidé tam nahoře, muselo v tom něco být. Pól měl náhle pocit, že se bezděky stává součástí záležitosti neuvěřitelné důležitosti.

„Nathan," pokračoval Felipe věcně, „považuje za velmi pravděpodobné, že KITARA ještě existuje, že volání o pomoc a exploze byly jen předstírané. Samozřejmě to vrhá na lidi na palubě dost zvláštní světlo. Ovšem situace na palubě byla mimořádná. Loď měla dvanáct členů posádky. Jeden z nich byl Bing Hallgan. K těm dvanácti přibýlo ještě pět dalších lidí, kteří tak úplně nezapadají. Těch pět mužů a teď mě dobře poslouchajte dostalo několik týdnů předtím od nejvyššího velení flotily úkol proniknout na jednu

maahkskou planetu a tam pro nás provést špionáž. Nevím, jak se něco takového dělá, každopádně ale byli úspěšní. Krátce se zdržovali na nepřátelské základně. Ta základna leží v hvězdokupě poblíž mlhoviny Andromeda. Z nějakého důvodu museli utéci. Útěk se podařil, jedna z našich lodí ze skupiny ANDROTEST je nedaleko Hororu naložila a přivezla je zpět do Twinu. Odtamtud se na palubě CRESTU II dostali na Kábalu. Poslali je na KITARU. KITARA dostala příkaz okamžitě zmizet, jakmile se nad Kanálem ukáží Maahkové. To se také stalo. O několik minut později přišlo volání o pomoc. Zbytek už víte."

Teď už nebylo pochyb: Šlo o velkou věc.

„Předpokládá se," pokračoval Felipe, „že celá posádka KITARY byla zabita. Nejpravděpodobnějším vysvětlením je, že těch pět mužů ve skutečnosti pracuje pro Maahky. Mají něco v plánu, ale nikdo neví, co. Ať už je to ale cokoli, musíme tomu zabránit. Jinými slovy: musíme najít KITARU a těch pět mužů zajmout."

Plukovník se opřel v křesle a několik vteřin mlčel.

„Vysvětlím vám teď," dodal pak tak tiše, že mu Pól sotva rozuměl, „proč vám to, všechno vypravili. Těch pět mužů na palubě KITARY jsou nepřátelé. Ohrožují bezpečnost Impéria a celé galaxie. Musí být zneškodněni za každou cenu. Rozumíte, Pole za určitých okolností je budeme muset zabít!"

Pól přikývl.

„Těch pět mužů, které velení flotily určilo pro tento úkol[^] bylo od začátku ztraceno. Měli Medúzín mor a před sebou už jen dva měsíce života. Věděli to a považovali za dobrý nápad použít zbytek svého života k tomu, co bylo pro Impérium neuvěřitelně důležité."

Při zmínce o Medúzíně moru musel Pól mimoděk myslet na Colea Harpera. Zahnal tu myšlenku. Cole už nežil. Zemřel klidně na ASTU IV.

„Když je to tak, pane," namítl, „proč si tedy děláme starosti? Těch pět mužů zakrátko zemře a náš problém bude vyřešen."

„Právě že nebude," opáčil Felipe ^ v očích se mu zablýskalo. „Těch pět, s nimiž máme co do činění, není nemocných. Nevykazují ani ty nejmenší syndromy Medúzina moru. Proč tomu tak je, nevíme. Možná mají Maahkové prostředky proti této nemoci. Možná jsou ve hře jiné faktory, o kterých nic nevíme. V každém případě jsou zdraví, a když je nedostaneme, budou moci dokončit svůj úkol. A to se

nesmí stát.¹

Na chvíli se odmlčet a pak mluvil dál:

„Odbočili jsme od tématu. Poukázal jsem na to, jak důležité je ty lidi zneškodnit. Při této akci nesmějí hrát soukromé pocity žádnou roli. Viděl jsem vás osobní spis. Pole. Byl jste úzce spřátelen s mužem, který má v této souvislosti zvláštní význam. Nesmíte se tím nechat zmást, rozumíte?”

Pól vyskočil ze židle.

„Pane,” vyhrkl, „snad nemyslíte...”

Felipe vážně přikývl.

„Ano, myslím. Cole Harper je jedním z mužů na palubě KITARY.”

^ ^ ^

„Tak to nám ještě chybělo, zatraceně!” zaburácel hlas Halgora Sörlunda. „Kam letí?” chtěl vědět.

„Kurs dvě stě osmnáct stupňů,” hlásil Cole. „Cizí loď přeletí nalevo od nás. V okamžiku největšího přiblížení bude víc než milión kilometrů od nás.”

A to je zatraceně málo, dodal v duchu.

„Máme asi dvě a půl hodiny na Opposite,” zabručel Halgor. „Do té doby nás musí něco napadnout.”

Co nás má napadnout? podivil se Cole. Loď, která nemůže zapnout motory, aby nebyla objevena, nemůže změnit kurs. Náhle, jako by z ničeho, se mu v hlavě vynořila myšlenka.

„Poslouchej,” oslovil Halgora. „Nebude se ti to moc líbit, ale nemáme na výběr.”

Mluvil Čtvrt hodiny. Halgor, jak Čekal, měl námitky, ale nakonec se vzdal.

„Je to ten nejšílenější nápad, jaký jsem kdy slyšel,” zabručel. „Tak co tedy chceš? Černý matový lak?”

„Přesně tak,” přikývl Cole. „A tři jaderné bomby nejsilnějšího kalibru.”

4.

Patriarcha Koltzin manévroval s největší opatrností. Poslední tranzice jeho lodi ho dostala doprostřed vesmírného sektoru, kde se to jen hemžilo cizími jednotkami. Koltzin tušil, co to znamená. Pozemšťané měli velkou akci.

Rozhodl se co nejdříve zmizet. Zároveň mu ale zvědavost nedala: chtěl vědět, co tady Pozemšťané hledají. V Mléčné dráze kolovaly

nejrůznější pověsti. V centru galaxie se dělo něco velkého. Koltzin chtěl vědět, co to je. Riziko s tím spojené znal dobře jestli ho chytí, mohou ho dny nebo i týdny držet v zajetí. Ale on byl ochoten to riskovat. Možná se tu dají nasbírat informace, které budou ještě cennější, než jeho současný náklad.

'Posádka lodi KOLTZ LXVI nečítala víc než padesát pět mužů, žen a dětí. Zato se však na své lidi mohl plně spolehnout.

Náhle se ozvat vzrušený hlas radisty:

„Zachytili jsme elektromagnetické signály, pane!“ křičel.

„Cizí objekt! těsně u nás, ne dál než dva milióny kilometrů!“

Patriarcha si prohlédl data. Jednalo se o objekt o velikosti malé vesmírné lodi. Čím déle pozoroval obrazovku, tím silnější byl jeho dojem, že se cizí loď pohybuje stejně bez motorů, jako jeho vlastní.

To v něm vzbudilo podezření, V centru Mléčné dráhy se loď pohybovala tak pomalu jen tehdy, když k tomu měla pádný důvod. Například KOLTZ LXVI nepoužíval motory, aby ho nemohli objevit Pozemšťané. Má snad cizí loď stejnou motivaci?

Je snad ona tím, po Čem všichni ti Pozemšťané pátrají? To kvůli ní se to tu jen hemží jednotkami flotily? Patriarcha byl rozvázný muž. Ale tady se mu nabízela možnost vyfouknout Pozemšťanům rovnou před nosem tučné sousto.

„Prohlédneme si je pěkně zblízka!“ rozhodl patriarcha. Byl právě na nejlepší cestě chytit velkou rybu.

* * *

Halgor se ušklíbl a prohlásil.

„Zabral!“

Cole přikývl. Před pěti minutami zareagovala skokanská loď poprvé na automatický nouzový signál. Několikrát se pokusila spojit s KITAROU, ale nedostala žádnou odpověď. Cole znal Skokany. Každou chvíli změni směr. Žádný Skokan si nenechá ujít příležitost ukořistit bezmocně se vznášející loď i kdyby to bylo spojeno s jakýmkoli rizikem.

Stalo se, co očekával. Cole předpokládal, že Skokan se bez potíží dokáže přiblížit ke KITARĚ na méně než pět kilometrů.

' To se mu hodilo do plánu. Čím blíž bude cizí loď, tím snazší to bude.

^ ^ ^

KOLTZ LXVI se rychle blížil k neznámé lodi. Koltzin byl spokojený

a vzrušený zároveň. Vybral pět lidí, kteří se měli do cizí lodi dostat a prozkoumat ji. Nevěděl, že KOLTZ LXVI si už dávno podepsal vlastní ortel smrti.

„Připravuji se," řekl Halgor

Cole vstal.

„V pořádku," zabručel. „Už jdu."

V hangáru na něj čekal Son-Hao vedle shiftu, jehož lesklé kovové Části natřel na černo.

„Hotovo," hlásit. „Stroj neviditelný, bomby připraveny."

Cole pouze přikývl. Vyšplhal se do kabiny a zavřel helmu ochranného obleku. Mechanicky zkontroloval přístroje.

Zatáhl za startovací páku. Výpusť hangáru se otevřela a Cole" byl ve volném vesmíru. Kolem se to hemžilo hvězdami. Přímou před ním se otvírala v záplavě světél černá díra. To byla loď Skokanů.

Když se k ní přiblížil až na kilometr, začala být skokanská loď dobře viditelná. Byl ještě čtyři sta metrů daleko, když se otevřela výpusť a ven vyklouzl malý člun. Cole se kousl do rtů. Ti chlapíci byli nějak rychlí! Snad bude Halgorova past fungovat.

Začal brzdit, zastavil se pět metrů před pláštěm lodi a podařilo se mu najít výpusť pro mužstvo. Mechanismus výpusti mu nedělal žádné potíže. Trvalo to jen pár vteřin a vrata se otevřela. Cole tam vhodil bomby. Zavřel vrata a obrátil shift. Pak se, vydal na zpáteční cestu. Věděl, že otevření výpusti vyvolá alarm v řídicím centru, ale spoléhal se na to, že Skokani se soustředí na to, co jim bude hlásit jejich komando z KITA" RY. Pak se možná půjde někdo podívat, co způsobilo poplach. Najde tři bomby, ale podle jejich vzhledu je hned nebude moci identifikovat.

Zkrátka a dobře, myslel si Cole, bude trvat alespoň patnáct minut, než Skokani přijdou na to, že jim někdo propašoval na palubu kukaččí vejce.

Přiblížil se ke KITARE a podíval se na hodinky. Od chvíle, kdy opustil loď, neuplynulo víc než jedenáct minut. Komando Skokanů se muselo dostat na palubu před sedmi či osmi minutami. Kapitán skokanské lodi čeká už tři minuty na zprávy od svých lidí. Cole rychle rozepnul bezpečnostní pás a automatickým ovládačem otevřel výpusť KITARY.

Na velitelském stanovišti našel Halgora Sörlunda a Son-Haa. Halgor se k němu otočil:

„Všechno v pořádku?"

Cole přikývl.

„U nás také. Jsme připraveni ke startu."

Coleovi se najednou stáhl žaludek. Nevěděl proč, vždyť neměl žádný důvod k rozrušení. On sám přece přinesl na palubu bomby.

„Ještě tři vteřiny," prohlásil Halgor pobaveně.

Sotva to dořekl, obrazovky potemněly. V téže chvíli Cole pocítil, jak ho neviditelná pěst zatlačila pevně do sedadla. KITARA zrychlila větším tempem, než mohly absorbéry přetížení zvládnout.

Lapal po dechu a jako by skrz rudou mlhu viděl, jak se obrazovky znovu rozzářily a ukázaly obvyklou hvězdnou nádhru.

Díky obrovskému zrychlení unikla KITARA z centra exploze, kde se loď Skokanů rozplynula na plyny a ionizovanou hmotu.

Dole v hangáru leželo několik mrtvých Skokanů.

To byla jeho poslední myšlenka, než ztratil vědomí.

5.

„Nic si nenamlouvejme," řekl Felipe Hastara, „můžeme tady kroužit týdný a stejně KITARU přehlédnout."

„Nerozumím tomu," přiznal se Pól. „Když je nalezení KITARY přikládána taková váha, proč vyslali jen jednu loď?"

Felipe potřásl hlavou.

„Zapomínáte, že v tomto sektoru je celkem dvacet tisíc jednotek. Síť je tak hustá, že KITARA nemůže proklouznout,"

„K čemu jsme tedy zapotřebí my?"

Felipe se zamračil.

„Abychom se nenápadně dostali co nejbližší ke KITAŘE a zjistili, co se děje v její blízkosti."

Pól měl na jazyku další otázku, ale přerušil ho poplašný signál. Zároveň se rozezněl Hastarův interkom a na jeho obrazovce se objevila vzrušená tvář. „Pane, naměřili jsme rozptýlené záření. Nestihli jsme ho ještě zcela vyhodnotit, ale jedná se bezpochyby o explozi jaderné bomby."

Felipe zůstal zcela klidný.

„Jakmile budete mít bližší data, dejte mi je," požádal.

Obrátil se k Pólovi:

„Zdá se, že jsem byl příliš pesimistický!"

^ A ^

Za dvě minuty dostali podrobné výsledky. Rozptýlený impuls

pocházel z mimořádně silné nukleární exploze ve vzdálenosti zhruba třinácti astronomických jednotek a trval osmdesát Šest vteřin.

„Chytré, co?“ poznamenal Felipe.

Pól přikývl.

„A víte co je chytré?“ následovala okamžitě další otázka. „Víte co mám na mysli?“

Pól si přehodil nohu přes nohu.

„Impuls trval téměř minutu a půl,“ řekl. „Exploze byla tak silná, že ji zřejmě nezpůsobila jedna, ale několik bomb. Minutu a půl tak byly blokovány naše přístroje. KITARA je stará loď, ale dokáže nárazově vyvinout úctyhodné zrychlení. Během devadesáti vteřin může dosáhnout rychlosti třicet šest tisíc kilometrů za vteřinu.“

Felipe se usmál.

„Velmi dobře,“ přiznal. „To samozřejmě podstatně rozšiřuje oblast, kde musíme hledat. A přesto...“

Felipe se odmlčel a několik minut o něčem soustředěně přemýšlel.

„Nemyslím si,“ řekl pak, „že tím KITARA získala výhodu. A lidé na palubě KITARY to vědí stejně dobře, jako já. Z toho vyplývá...?“

Tázavě se na Póla podíval.

„...že KITARA měla jiný důvod k odpálení bomb,“ dokončil Pól.

„Byla opravdu v nebezpečí. *Musela* použít ty bomby, jinak by byla objevena. Proto udělala z nouze ctnost a ze všech sil zrychlila, dokud byly energetické lokátory pátracích lodí v důsledku exploze mimo provoz.“

Felipe přimhouřil oči.

„Zdáte se mi skoro až moc chytrý, Pole,“ prohlásil vážné. Ale hned na to se zašklebil.

„Protože ale víme,“ pokračoval, „že KITARE nemohla přijít na stopu žádná naše loď jinak bychom o tom dostali hlášení musíme předpokládat, že naši speciální přátelé z KITARY připravili o život nějakého Nepozemšťana.“

^^^

„Je to prosba, Pole,“ řekl Felipe, „ne rozkaz.“ „Poctil jste, mě velkou důvěrou,

pane,“ odpověděl Pól suše. „Jsem vám za to vděčný.“

Felipe měl na jazyky ironické odseknutí, ale kupodivu zněl Polův hlas tak, jako by si opravdu myslel to, co říkal. Felipe spolkl svůj komentář a místo toho pronesl:

„Myslím, že se pro takový podnik hodíte. Máte patnáct minut na rozmyšlenou, víc vám dát bohužel nemohu. KITARA se každou chvíli může objevit nanašich obrazovkách.“

Pól vstal.

„Děkuji vám, pane, ale čas na rozmyšlenou nepotřebuji. Samozřejmě úkol provedu.“

Felipe pokýval hlavou.

„Děkuji, Pole. Cením si toho. Jeďte dolů na palubu E a nechte se vybavit. A řekněte seržantu Oppeltovi, že ho vytahám za uši, jestli vám nedá to nejlepší, co má!“

Pól s úsměvem zasalutoval a dal se na cestu.

Během několika minut byl vybaven zbraněmi, transportním skafandrem, vysílačkou a kón" ' gentrovanými potravinami, které by i toho nejhladovějšího muže udržely deset dní v dobré náladě.

Pól byl právě na cestě k antigravu, když se náhle rozezněl interkom:

„Hastara Kennanovi! Pole, pospěšte si! Máme na obrazovkách KITARU!“ Pól se dal do běhu.

^^^

„Zatraceně,“ zabručel Halgor, „nečekal jsem, že se objeví tak brzy.“

Cole Harper se podíval na světlou tečku na obrazovce se smíšenými pocity. Nevěděl, co si o tom má myslet. Bezpochyby to byla pozemská pátrací loď. Cole se vzrůstajícím strachem sledoval, jak se světlá tečka rychle blíží do středu obrazovky. Cizí loď se pohybovala více než sedmdesátiprocentní rychlostí světla. Nejpozději za půl hodiny musí dosáhnout bodu nejkratší vzdálenosti. Cole se podíval na hodinky. Za padesát minut se napíchnou na transmitter.

Pokud jim ovšem ta cizí loď neudělá čáru přes rozpočet. Cole měl nepříjemný pocit, že se události vyhrocuje.

Minuty se líně, vlekly. Ze skladiště se ozval Imar Arcus a oznámil, že Son-Hao zreguloval výkon generátoru na potřebnou hodnotu a pokud jde o ně, může se začít. Cole mu vysvětlil, že je ještě Čas, a že si vůbec není jistý, že k akci dojde. Imar zaklel a přerušil spojení. Colea napadlo, že od Maahků nebylo příliš chytré vybavit hominidy zcela lidskými pudy. Vůle přežít by mohla jejich misi ohrozit.

Pak nadešla chvíle, kdy pozemská loď dosáhla hranice deseti miliónů kilometrů. Minula bod nejbližší vzdálenosti a začala se od KITARY vzdalovat. Cole si vydechl:

„Dokázali jsme to!“

Halgor přikývl a vstal. Pozemšťané si jich nevšimli. Za Čtyřicet minut zmizí v hloubi vesmíru. Nebezpečí bylo zažehnáno. Cole se cítil, jako by náhle procítl ze sna. Stará nenávist vůči Halgorovi a všemu, co souviselo s jejich misí, byla náhle zpět.

^^^

Někde tam vpředu ve tmě byla KITARA. Pól ještě úplně nepřekonal katapultací šok. Na zlomek vteřiny, když opustil výpusť PLOPHEIE, ho obklopilo hyperenergetické transportní pole a nasměrovalo ho na správný kurs. PLOPHEIA dávno zmizela. Vězel v transportním skafandru a pohyboval se rychlostí tři sta kilometrů za vteřinu směrem ke KITAŘE. Když bude mít štěstí, dostane se za deset hodin do bezprostřední blízkosti lodi. Chemický motorek pak zbrzdí v průběhu následující hodiny jeho let a dostane ho až ke KITAŘE. Pokud se ovšem Halgor Sóriund a jeho lidé nerozhodnou ještě předtím změnit kurs. Na zápěstí měl Pól malý lokátor, který mu ukazoval polohu KITARY. Pokud by KITARA změnila směr, musel by zavolat PLOPHEIU.

Snažil se na to nemyslet. Osamělost a vyhlídka na desetihodinový let napříč černou prázdnotou byly dost těžké samy o sobě. Potřeboval spíš povzbuzení.

Za deset hodin se přiblíží ke KITAŘE. A krátce poté přijde chvíle, kdy Pól Kennan po dlouhé době znovu uvidí svého přítele Colea Harpera.

Té chvíle se Pól bál, Cole už nebyl tím, koho znal. Možná už to ani nebyl Cole. Musí to zjistit, než se mu ukáže. Musí vědět, co mají muži na palubě KITARY v plánu, než cokoli podnikne.

Kdosi mu tvrdil, že v transportních skafandrech se spí zrovna tak pohodlně, jako v měkké posteli. Zkusil to, ale mamě. Krátil si tedy čas tím, že pozoroval hvězdy a vytvářel z nich různé fantaskní obrazy. Unavený mozek se začal po nějaké době uklidňovat. Když znovu zavřel oči, neměl už s usnutím žádné potíže.

^^^

Reginald Bull vešel do pracovny Prvního administrátora bez předchozího ohlášení. V pravé ruce pohupoval kusem papíru.

„Hlášení z PLOPHEIE!“ zvolal vesele.

Perry Rhodan vzhledl od psacího stolu.

„Našli KITARU,“ pokračoval Bully. „Vysadili jednoho muže, který se . pokusí nepozorovaně dostat na palubu. Do té doby zmizí Hastara

z oblasti, aby Sörlund a jeho lid neměli podezření."

Perry se podívil.

„K Čemu je to dobré?"

Bully pokrčil rameny.

„To nevysvětlil. Hlášení bylo velmi stručný. Možná chce sbírat informace, který by nezjistil, kdyby KITARU otevřeně sledoval."

Perry se opřel v křesle.

„To je možné," přiznal. „Spoléhám na Hastaru. Když něco dělá, pak dobře ví, proč. Informuj mě, jakmile bude něco nového!"

Bully se zamračil.

„To má bejt rozloučení?"

Perry přikývl.

„Mám práci," nadhodil. „Jak víš, KITARA není náš jediný problém."

„No dobře, vždyť já už jdu," zabručel Bully naoko nazlobeně.

Než však došel ke dveřím, rozezvučel se alarm. Z reproduktorů interkomu se ozval věcný hlas:

„Pyramidový transmitter byl před několika vteřinami uveden do provozu a rematerializuje nepřátelské lodě s roboty. Sto jednotek flotily se podle rozkazu vydalo k materializačnímu bodu a zaútočí na nepřítele."

Perry Rhodan vyskočil.

„Okamžitě startujeme!" zavolal na Bullyho. „CREST II se na to podívá zblízka!"

^ * ^

Byla to bitva, při níž má Člověk dojem, že protivník vlastně přesně neví, co chce. Celkem padesát lodí se vynořilo z žhnoucího pole vysoko nad povrchem Kabala. Neměly příliš času, aby se zorientovaly, protože jednotky flotily vytvořily kolem pole pevný prstenec a začaly z transformačních děl nemilosrdně pálit na nepřítele. Proti takovému odporu by byli Maahkové bezmocní i tehdy, kdyby zaútočili s větším počtem lodí.

Bitva trvala dvě hodiny. Jediné nepřátelské jednotce se podařilo uniknout. Perry Rhodan přikázal pěti křižníkům, aby ji pronásledovaly a zničily.

CREST II přistála na stejném místě, odkud před dvěmi hodinami odstartovala. Perry Rhodan, Atlan a Bully byli na velitelském můstku. Krátce po přistání se ozval velitel skupiny křižníků a hlásil, že i poslední nepřátelská loď byla zničena. Perry Se obrátil k

Arkonidanovi a usmál se.

„Ten to tedy také nebyl," konstatoval.

Atlan se na něj překvapeně požíval.

„Kdo nebyl co?" zalapal Bully po dechu.

Perry ukázal rukou ke stropu. „To byl simulovaný útok," prohlásil, „a vy to víte stejně dobře, jako já. Kdyby nás Maahkové chtěli dostat, pak by zaútočili alespoň se stokrát více loděmi. Tenhle útok tedy měl jiný cíl. Jaký? Není těžké to uhodnout. Měl odlákat naši pozornost. Od čeho? To se nedá říct jednoznačně. Předpokládám, že kromě těch padesáti lodí s roboty bylo v transmitteru ještě něco jiného. V zápalu boje jsme to nezpozorovali. Čím déle o tom přemýšlím, tím silnější je můj pocit, že jsme sice nepříteli přivodili materiální ztráty, ale vítězem byl ve skutečnosti on!"

Bully udělal bezmocné gesto.

„Nerozumím tomu," stěžoval si. „A kde si myslíš, že je v tyhle chvíli ta tajemná věc, která se během bitvy rematerializovala v transmitteru?"

„To je dobrá otázka. Proč nepočkáš, až naše měřicí přístroje vyhodnotí data? Možná pak budeme znát odpověď."

„Já si myslím," ozval se Atlan váhavě, „že tady na Kabalo bylo všechno klidné a v nejlepším pořádku, dokud se neobjevili Halgor Sörlund a jeho lidé. Pak vypuklo peklo. Kahalo napadly lodě s roboty. KITARA zmizela i s celou posádkou. Teprve před krátkou dobou jsme ji zase našli. Téměř jistě víme, že Sörlund a jeho čtyři lidé jsou maahští agenti. Náhle je Kabalo znovu napadeno a to způsobem, který jasně ukazuje, že dobytí Kahala není protivníkovým skutečným cílem. To nikoho z vás nenapadlo, že těch pět mužů na palubě KITARY je jádrem celého problému? Ze všechno, co sem bylo propašováno transmitterem, nějak souvisí s KITAROU a zřejmě je ovládáno odtamtud?"

„Těžko by se dalo vysvětlit," protestoval Bully, „jak by se Maahkům podařilo dovlíct nějaký objedl od Kahala až ke KITARĚ, aniž bychom si toho všimli."

„Pokud předpokládáme," odrazil námitku Atlan, „že Maahkové mají k dispozici stejné nebo podobné prostředky jako my. Každému už přece muselo dojít, že maahská technologie je v některých oblastech dál, než ta naše. Nemůžeme popírat exis' tenči nějakého jevu jen proto, že ho neumíme vysvětlit."

Bully mávl rukou.

„Zadrž, příteli," řekl trochu nazlobeně „Já chci jen zabránit tomu, abychom činili ukvapený závěry. To

je všechno. Když bude mít někdo rozumnou teorii, *co* sem Maahkové propašovali *a jak* to odsud dostanou na místo určení, aniž bychom si něčeho všimli, budu ten první, kdo .bude souhlasit se všema nutnými bezpečnostními opatřeníma. Ale do té doby..."

Byl přerušen. Jeden z důstojníků, kteří se zabývali vyhodnocováním naměřených dat, přispěchal k Perrymu Rhodanovi.

„Analýza hyperlokace je ukončena, pane," prohlásil. „Myslím, že máme, co jsme hledali. Desetinu vteřiny po poslední lodi s roboty registroval lokátor silný impuls. Kamery však Žádný objekt nezaznamenaly."

„Jinými slovy/" vpadl mu Perry do řeči, ^transmitterem se sem dostalo něco neviditelného."

„Správně, pane."

Perry se zamyslel;

„Nejlepší bude, když oznámíme na PLOPHEIU, aby byli připraveni na vše."

6.

Cole Harper počítal vteřiny. Do okamžiku, kdy se napíchnou na transmitter a spustí impulsní výhybku, zbývala ještě minuta a půl.

Vteřiny mýjely. Deset... devět... osm...

Ve chvíli, kdy se ručička hodinek dotkla dvanáctky, se na obrazovce lokátoru objevila obrovská vesmírná loď. Cole se opřel v křesle a pozoroval ji. Lokátor udával, že je sedmnáct kilometrů vzdálená. Z toho se dalo snadno vypočítat, že loď musela být dva a půl tisíce metrů dlouhá a pět set metrů široká. Cole byl překvapený. Maahkové se rozhodli propašovat protivníkovi před nosem jednu ze svých největších lodí.

Asi za minutu zavolal Halgor.

„Služba ti skončila," prohlásil. „Pojď dolů! Čekají nás."

Cole neochotně poslechl. Ve skladšti našel Halgora, Imara, Hegeteho a SonHaa oblečené už ve skafandrech. Přidal se k nim.

Halgor otevřel vnitřní výpusť. Venku se rozvířal hvězdný koberec s obrovským černým hranolem uprostřed.

Jeden po druhém vstoupili do volného prostoru a použili korekční trysky, aby se k velké lodi dostali co nejpřímější cestou. Maahkové

je museli vidět přicházet. Když byli dva kilometry od vesmírného giganta, rozzářily se šikmo před nimi světelné signály. Změnili kurs a krátce na to přistáli v malé hale, v jedné z výpustí pro mužstvo.

Z výpusti vedla Široká chodba prudce vzhůru, která náhle končila v pravoúhlé hale. Ústilo sem ještě mnoho dalších chodeb. Ve stěně naproti nim byla obrovská přepážka. Halgor k ní přistoupil. Přepážka se odsunula a Cole spatřil dlouhou, oválnou místnost plnou přístrojů, žlutých výparů a horečné činnosti. Neforemné postavy mnoha Maahků se pohybovaly sem a tam. Pět hominidů si nikdo nevšímal. Halgor překročil práh. Cole se držel těsně za ním. Ať už k Halgorovi cítil cokoli, byl mu přesto desetkrát milejší než kterýkoli z těch masivních těl porostlých Šupinami.

Halgorovi se nakonec podařilo upoutat pozornost jednoho Maahka. Otočil se a zavolal několik nesrozumitelných slov na svého kolegu, který se vydal k Halgorovi. Byl to Grek1, šéf tajné služby a velitel letky stacionované v oblasti Hororu. Na hrudi měl malou šedou krabičku, simultánní translátor, jediné znamení toho, že hominidy čekal. Zastavil se před Halgorem. Z translátoru zazněl mechanický hlas, který v jazyku interkosmo řekl:

„Čekám na tvou zprávu. Pozemšťane!“

Halgor začal. Cole obdivoval jeho klid. On sám byl nervózní. Připadal si, jako by seděl na krabici s dynamitem.

Halgor vylíčil vše od okamžiku^ kdy se nad Kabalo objevily lodě s roboty a KITARA odstartovala, přes objevení energetické bubliny se součástkami impulsní výhybky, až k lodi Impéria, která před více než půlhodinou přeletěla deset miliónů kilometrů od KITARY, aniž si jí všimla. Nezamlčel ani setkání se skokanskou lodí a přípravy, které on a jeho muži učinili, aby měli po ruce výmluvu, kdyby je nalezla nějaká pozemská pátrací loď.

Maahk všechno vyslechl. Když Halgor domluvil, řekl:

„Splnili jste svůj úkol. Od teď řídím akci já. Vás už nepotřebujeme. Budete desintegrováni!“

V Coleově mozku něco explodovalo. Odstrčil Halgora strano^. Grek1 si ho až dosud nevšímal. Když to učinil, díval se přímo do trychtýřovitého ústí malého, smrtelného paprskometu.

„Ne, nebudeme,“ zasyčel Cole. „Něco jsi totiž přehlédl, Greku1!“

^^^

Pól Kennan ztratil jakýkoli pojem o prostoru a čase. Jediné, čím se

mohl řídit, byl malý chronometr a lokátor. Měl za sebou už více než polovinu cesty. Nejhorší bylo, že vůbec neměl pocit, že se pohybuje. Zdálo se mu, že stojí na místě. Viděl pořád totéž.

Asi tři hodiny před cílem se stalo

něco, co nervující jednotvárnost okamžitě přerušilo. Pól si zvykl podívat se každou minut na lokátor. Vypočítal si, že tak zvedne ruku ještě sto sedmdesátkrát. Číslo bylo dost vysoké na to, aby ho potěšilo. Jeho zvyk se však ukázal jako užitečný ještě z jednoho důvodu. Právě se díval na malý přístroj, když se světlý bod KITARY náhle zableskl a pak zářil dál, ale silněji.

Pól se pokoušel přijít na to, co bylo toho příčinou. Nejsnazší vysvětlení bylo, že se tam, kde dosud byla jenom KITARA, náhle objevila další loď. Kdyby byla vzdálenost mezi nimi dostatečně malá, vypadaly by na lokátoru jako jeden jediný bod. Ale bylo těžké vysvětlit, odkud se vzala ta druhá loď a co u KITARY hledá.

Hodinu byl Pól napjatý a nervózní, protože nemohl záhadě přijít na kloub. Pak se reflexní bod na obrazovce začal rozdělovat. Za deset minut bylo všechno jasné.

Tam před ním byly skutečně dvě lodi. I když nemohl objevení té druhé nijak vysvětlit, o skutečnosti jako takové se nedalo pochybovat.

O něco později zjistil, že druhá loď je podstatně větší než KITARA. Navíc se mu zdálo, že její dimenze nejsou kulovité jako u většiny pozemských lodí. Reflexní bod měl tvar hranolu.

To byl definitivní konec jednotvárného klidu. Pól se připravil na to, že celá akce bude mnohem komplikovanější;

vanější, než si Felipe Hastara původně představoval.

^^>

Felipe se právě rozhodl ještě jednou proletět celou oblast, když byly lokalizovány strukturální otřesy.

Chtěl na sebe upoutat pozornost KITARY tak, aby muži na palubě neměli čas sledovat reflexní bod, který Pól Kennan mezitím musel vytvořit na jejich obrazovce. Šance, že Halgor Sörlund bude ten bod považovat za meteor a nebude se jím zabývat, si stály tak sto ku jedné. Ale nemohlo škodit, budelijeho pozornost upřena jiným směrem.

A to byl Felipeův úmysl. Pak však následovala lokalizace. Strukturální otřesy byly tak silné, že musely být vyvolány v bezprostřední blízkosti PLOPHEII. Pozitronika vypočítala

vzdálenost od zdroje otřesů na tři astronomické jednotky. Felipe nařídil okamžitě vypnout všechny energetické zdroje a spotřebiče. Loď bylo nyní možné lokalizovat stejně těžko, jako KITARU.

Pak se teprve Felipe věnoval detailní analýze. Nepřekvapilo ho, že se neznámý objekt rematerializoval v bezprostřední blízkosti KITARY. Daleko víc ho trápilo. Že muselo jít o objekt vskutku gigantických rozměrů. Kdyby dodržel svůj původní plán, znamenalo by to pro PLOPHEIU nesmírné riziko. Jestli šlo o maahskou loď, mohla by se PLOPHEIA, jakmile by se přiblížila, ocitnout pod ničující palbou nepřitele a nejspíš by byla zničena. To by nikomu neposloužilo. Felipe se rozhodl vyčkat. Věděl, že tak Pólu Kennanovi takříkajíc zavaří. Ale raději riskoval ztrátu svého prvního důstojníka, než celé lodi.

Po více než dvou hodinách čekání dostal zprávu z Kabala:

REGISTROVÁN PŘÍLET NEVIDITELNÉHO OBJEKTU TRANSMITEREM. CÍLEM PRAVDĚPODOBNÉ KITARA. MĚJTE OČI NA STOPKÁCH.

Felipe odpověděl, že domněnka se potvrdila a dodal, že se rozhodl čekat tři astronomické jednotky od KITARY.

Z Kabala nepřišla žádná odpověď. Felipe s uspokojením zjistil, že s jeho rozhodnutím souhlasí.

^ A ^

Náhle Coleovi došlo, do čeho se to pustil. Jestli ho chce Grek1 zabít, pak to udělá, i kdyby ho to mělo stát život. Grek1 byl Maahk, a Maahkové jednali chladně logicky. Byli tak logičtí, že uměli potlačit pud sebezáchovy.

Na druhé straně by Cole mohl uspět, kdyby Grekovi1 přednesl skutečně dobré argumenty. Dobré argumenty byly logické a i ten nejvýše postavený Maahk musel být v případě nutnosti i s použitím zbraně donucen k tomu, aby se podřídil logice.

Příští vteřiny budou rozhodující, to věděl Cole jasně.

„Poslouvej mě!“ vyštěkl na Greka1. „Každou vteřinu se tu může objevit pozemská loď. Tvoje loď může snadno zmizet, ale KITARU dostanou. Jak zabrániš Pozemšťanům, aby poznali pravdu? Tak, že najdou loď s našimi mrtvolami a udělají si vlastní závěry? Nebo když nám umožníš vyprávět jim dobře připravenou historku, které budou muset uvěřit? A pak... když té historce uvěří, vezmou nás s sebou. Ať už nás pošlou kamkoli, budeme moci být tobě a tvé rase dál

užiteční. Nejsou to dostatečné důvody, abys nás alespoň dočasně nechal naživu? Můžeš tady splnit svůj úkol, aniž by tě rušila pozemská loď, a pak budeš mít ještě dost času rozhodnout o nás. Do té doby ale prokážeš Maahkům lepší službu, když nás nebudeš desintegrovat."

Zastrčil paprskomet zase za opasek a čekal. Maahk se na něj mlčky upřeně díval. Uplynula minuta. Místnost naplnilo napětí jako elektrické pole. Grek1 stál stále bez hnutí a pozoroval hominida, který se proti němu odvážil pozvednout zbraň. Jak se rozhodne? Uzná, že logika umělého tvora je lepší než jeho vlastní, nebo bude trvat na svém původním rozhodnutí?

„Přesvědčil jsi mě, Pozemšťane," řekl mechanický hlas translátoru. „Tvůj umělý mozek vidí situaci jinak než můj. Lépe. Zatím nebudete desintegrováni. Mám nový plán."

Obraz před Pólovýma očima náhle nabyl ostřejších kontur. Jeho brzdný manévř proběhl s neuvěřitelnou precizností. Asi dvě stě metrů před sebou viděl KITARU. A daleko za ní se vznášela další loď, obrovská a hrůzu nahánějící.

Bez potíží domanévroval až těsně ke KITAŘE. Pak deset minut čekal. Museli ho lokalizovat otázka však byla, kdy. Jestli mají Halgor Sörlund a jeho lidé na palubě nějaké podezření, brzy se ukážou.

Lhůta, kterou si stanovil, minula, a nic se nedělo. Opatrně ohmatával stěnu lodi a po chvíli našel výpusť pro mužstvo. Za minutu se mu podařilo výpusť otevřít. Umělá gravitace ho popadla plnou silou. Dlouhé

brždění ho unavilo. Potřeboval pár minut odpočinku, jestli tu chtěl něco dokázat.

Natáhl se na zem a otevřel přilbu skafandru. Donutil se pravidelně dýchat, aby přivedl plíce k poslušnosti. Kolem něj bylo ticho. Loď působila jako obrovská rakev, ale nikde nebyly stopy po boji, o kterém KITARA mluvila v posledním volání o pomoc.

Donutil se Čtvrt hodiny klidně ležet. Pak se vydal do nitra lodi. Stále měl pocit, že na palubě nikdo není. Došel do hlavního skladiště a pohled, který se mu tam naskytl, ho na okamžik donutil zapomenout na opatrnost.

Tady byl důkaz, že Nathan měl pravdu. Přístroje, které viděl, byly výsledkem cizí technologie. Pól neměl tušení, k čemu mohou sloužit.

Vedle vstupních dveří do skladiště našel ještě jednu malou místnost.
•Svlékl si skafandr a schoval ho tam.

Když se vrátil, měl náhle pocit, že se mezitím v hale něco změnilo. Před očima mu vyvstal obraz malého stroje, který mu tvarem připomínal šnečí ulitu. Vypadal jako generátor střídavého proudu, který se omylem dostal do rukou baroknímu umělci. Stál tam vzadu, vedle kovové věže, která se tyčila pět metrů do výšky.

Ted' byl pryč.

Pól přimhouřil oči a přemýšlel, jestli tu ulitu opravdu viděl. A jestli ano stále tam, kam se teď dívá?

Zatímco uvažoval, stala se s kovovou věží divná věc. Zdálo se, jako by se ze strany rozplývala ve vzduchu. Pól byl tak překvapený, že sevzpamatoval, teprve když zmizela už dobrá půlka věže.

Přitiskl se ke zdi a pozoroval dál, co se děje. Bylo zřejmé, že ať už mizení věže způsobuje cokoli, proces se odvíjí zleva doprava. Dále si všiml, že neviditelná, všepohlcující síla se týká jen přístrojů, nástrojů a strojů. On sám byl v bezpečí. Pól si přiznal, že nechápe, co se tu děje. Věděl jen, že na palubě KITARY nebyl přístroj, který by mohl vyvolat něco takového. Muselo tedy jít o dílo cizí technologie. Přemýšlel, jestli má opustit KITARU a pokusit se dostat do cizí lodi. To se mu však zdálo příliš riskantní. Místo toho se vydal na velitelský můstek. Spočítal si, že bude ještě několik hodin trvat, než zmizí všechny stroje. Mezitím mohl něco zjistit.

Ticho na palubě ho trochu uklidnilo. Choval se tu jako doma. Jeho kroky se hlasitě rozléhaly po prázdných chodbách. Když vcházel na velitelský můstek, vesele si píska. Bylo to všechno tak snadné. Nemusí si už dávat pozor. Stačí jen sednout si do pilotova křesla a nechat pracovat přístroje. Za půl hodiny bude vědět, na Čem je. Pak bude mít ještě dost času, aby dal PLOPHEII smluvený signál.

Někde v podvědomí mu varovný hlas říkal, že všechno není tak jednoduché, jak si představuje. Je příliš unavený a trpí oním druhem neoprávněného optimismu, který je typický pro vyčerpané nebo opilé. Ale nevěnoval tomu pozornost.

Pak měl najednou dojem, jako by se klapot jeho bot smísil s jinými zvuky.

Zůstal stát. Na vteřinu měl pocit, že se spleť, ale pak to uslyšel znovu. Kroky. A když poslouchal pozorně, dolehly k němu odněkud z

dálky hlasy.

^ A ^

„Aktivujeme energetickou bublinu," vysvětloval Grek1. „Jak se přístroje na palubu KITARY dostaly, tak také zmizí. Nesmí po nich zůstat ani stopy. Vy se mezitím vrátíte nazpět. Kdyby se poblíž objevila nepřátelská loď, dám vám další instrukce."

Coleovi bylo jasné, že získal jen odklad. Transport přístrojů z KITARY bude trvat několik hodin. Tak dlouho musí obě lodi zůstat na místě a tak dlouho jim hrozí nebezpečí odhalení.

Pak má však Grek1 a jeho obrovská loď všechny možnosti otevřené. Může se KITARY vzdát a lineárním letem docílit nové pozice, kterou Pozemšťané nikdy neobjeví. Na palubě jeho lodi byly vysoce výkonné, impulsní výhybky, s jejichž pomocí se mohli na Šestiúhelníkový transmitter na Kabalu napíchnout z jakékoli vzdálenosti.

Jinými slovy: po transportu přístrojů bylo pět hominidů s konečnou platností ztraceno. Cole Harper považoval za ironii osudu, že teď už jen mohou doufat v to, čeho se předtím báli: že se včas objeví pozemská pátrací loď a zachrání je před jistou smrtí.

Když se vrátili na KITARU, řekl Halgor:

„Strčil jsi hlavu dost hluboko do oprátky, Cole. To nebylo nutné. Všichni víme, že budeme odstraněni, jakmile splníme svůj úkol.

Cole se na něj zmateně podíval. Jeho pohled pátral po Son-Haovi, Imarovi, Hetem. Všude viděl totéž letargii a apatii. Rázem pochopil, jak hluboká je trhлина, která ho dělí od ostatních. Byli koordinováni. Grekův pokyn k desintegraci byl pro jejich mozky jako signál. Smrt pro ně nebyla ničím. Neměli před ničím strach. Jakmile Grek1 nařídil desintegraci, už nic necítili.

Když Maahkové formovali jeho vědomí, muselo dojít k chybě. On nechtěl zemřít. Nechtěl, aby se s ním

jednalo jako s tím, čím ve skutečnosti byl hominidem, užitečným jen pro určité účely, ale postradatelným a v určitém smyslu zbytečným, jakmile vykoná svou práci. V něm žilo skutečné vědomí muže, podle něž byl stvořen, Colea Harpera.

Bylo mu jasné, že je v nebezpečí. Grek1 přesně věděl, jaké reakce se dají očekávat od hominida. On, Cole Harper, reagoval v rozporu se všemi pravidly. A bylo jisté, že se Maahk bude snažit chybu co nejrychleji odstranit.

„No dobrá," zabručel na Halgora. „Tak ty se tedy chceš nechat zabít, ty a vůbec vy všichni. Ale já ne. Já se budu bránit, dokud budu moci."

Cole svlékl skafandr, odhodil ho a vydal se na velitelský můstek. Sedl si do křesla, složil hlavu do dlaní a zavřel oči. Musel přemýšlet. Grek1 mu byl na stopě. Musel odsud pryč nebo se schovat, jinak už brzy nebude nic, o čem by mohl přemýšlet.

Na palubě gigantické lodi měl Grek1 poradu s vědci. Informace, které získal, byly uspokojivé. Nařídil svým lidem, aby se dali okamžitě do práce. Chtěl mít výsledky co nejdřív, ještě dlouho předtím, než bude dokončen transport strojů z KITARY, neboť jen tak byly k něčemu.

Potom Grek mávl rukou. Potom už žádné problémy nebudou.

Grek1 udělal ještě další rozkaz.

Poslal pět svých lidí na KITARU, údajně proto, aby kontrolovali transport. Ve skutečnosti měli najít Colea Harpera a zabít ho. Grek1 Se necítil jistě, dokud byl hominid naživu. Nevěděl, do jaké míry se může spolehnout na ostatní čtyři. Možná došlo při jejich koordinování ke stejné chybě jako u Colea Harpera. Proto je nezasvětil do svého plánu. Pěti Maahkům, které poslal na KITARU, vysvětlil, že musí nejprve Colea Harpera odlákat od ostatních, než ho zabijí. Grek1 byl spokojený.

^ JL ^

Coleův plán byl hotov. Uvažoval, kolik času mu ještě zbývá. Maahkovi nic nebránilo v tom, aby sem poslal své lidi a nechal ho zabít. Každá ztracená vteřina tedy podstatně zvyšovala nebezpečí.

Pomalu, jako by byl unavený, vstal z křesla. Halgor, Soň, Imar a Hegete seděli na svých místech, hlavy skloněné, mlčky. Museli slyšet, že vstal, ale ani se nepohnuli. Cole vytáhl zbraň a odjistil ji. Nevěděl, kolik strachu nažene paprskomet čtyřem mužům, kteří se tak jako tak smířili se smrtí. Počítal ale s tím, že se jejich postoj změní, jakmile nadejde situace, kdy je bude zapotřebí. .

Přistoupil zezadu k Halgoru Sór lundovi. Halgor se ani nepohnul.

„Vstaň!" přikázal mu Cole.

Halgor k němu unaveně vzhlédl. Pohled na paprskomet ho vyděsil. Pomalu vyplnil rozkaz.

„Ustup!" zařval na něj Cole.

Halgor ustoupil. Imar Arcus, který seděl vpravo od něj, překvapeně vzhlédl.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Ticho!“ poručil mu Cole. „Nic se neděje!“

Několika pohyby aktivoval malý elektromagnetický vysílač, kterým přilákal loď Skokanů. Tentokrát ho však zapnul na plný výkon. Než Halgor nebo Imar pochopili, co má v úmyslu, zapnul nouzové volání o pomoc. Pak se otočil tak, aby měl pod kontrolou celý můstek. Halgor stál nalevo od něj. I Hegete a Son-Hao mezitím procitli z letargie. Coře v duchu počítal vteřiny. Vysílač vysílal každou minutu třikrát mezihvězdné volání o pomoc. Energie stačila na to, aby byly signály zachytitelné miliardy kilometrů daleko. Teď šlo jen o to, jak daleko je nejbližší pozemská loď. Impulsům trvalo osm a třetinu minuty, než urazily jednu astronomickou jednotku. Cole odhadoval, že se před Grekovými pochopy dokáže skrývat nanejvýš hodinu. Znal vnitřek lodi lépe než oni. Předpokládal, že na nouzové volání bude okamžitě reagovat

každá pozemská loď. Na změnu kursu a podobné manévry může být zapotřebí patnácti minut. Lineární let až ke KITARE netrval skoro nic. Zbývalo tedy čtyřicet pět minut, během nichž musel signál najít příjemce.

Nějaká pozemská loď musela být v okruhu pěti a půl astronomické jednotky, jinak byl ztracený. ImarArcus vstal. „Neměl jsi to dělat,“ řekl vztekle. „Zase si sedni!“ poručil Cole. Imar zůstal stát. Cole věděl, že další vteřiny rozhodnou o jeho úspěchu nebo porážce. Trochu pozvedl paprskomet a vypálil krátkou salvu Imarovi pod nohy, Imar uhnul a téměř automaticky zapadl zpět do sedadla.

„Odepi si opasek!“ přikázal Cole.

Imar poslechl. Opasek spadl na podlahu a s ním i Imarův paprskomet.

„Ostatní také,“ řekl Cole klidně a opsal zbraní půlkruh,

Nikdo se nepostavil na odpor. Cole se podíval na hodinky. Od zapnutí vysílače uplynula minuta a půl. Ještě jednou tolik, a signál bude vyslán devětkrát. To by mělo stačit.

„Zůstaňte klidně sedět,“ řekl Halgorovi a ostatním, zatímco sbíral odhozené zbraně. „Já teď zmizím. Ne aby vás napadlo volat na pomoc Greka1. Budu nablízku a jakmile se někdo dotkne vysílačky, bude mít co dělat se mnou.“

Viděl vzdorovité oči Imara Arcuse a věděl, že svými výhrůžkami ničeho nedosáhne. Vlastně to ani nechtěl. Chtěl získat Čas. Chtěl nechat pracovat automatický vysílač tak dlouho, jak tu půjde.

„Já teď půjdu," opakoval. „A Žádné hlouposti, rozumíte?" Dveře se za ním zavřely. Pohlédl na hodinky. Tři minuty a dvacet vteřin. To musí stačit.

„Pust' tu zbraň, Pozemšťane," ozval se plechový, mechanický hlas. Cole zkameněl. Pět metrů od něj stálo pět Maahků, obrovské postavy ve skafandrech, z nichž jedna držela simultánní překladač.

Po všem, je po všem! napadlo ho. Grek1 byl rychlejší, než Cole čekal. Těch pět Maahků mělo za úkol ho zabít, o tom nebylo pochyb. Nu, tak dobrá. Neměl už co ztratit. Tady nebo jinde, zemřít musí tak jako tak.

Rozevřel tři prsty pravé ruky a uchopil pažbu paprskometu palcem a ukazováčkem tak, jako by ho chtěl pustit. To Maahky přesvědčilo. Hlavně jejich těžkých zbraní o pár centimetrů klesly.

Cole zasténal, udeřil se levou pěstí do čela a začal se potácet. Paprskomet se houpal na dvou prstech pravičky.

Maahkové vypadali překvapeně. To byla ta pravá chvíle! Cole cítil za zády tvrdou, chladnou stěnu. Opřel se o ni, na zlomek vteřiny znovu sevřel zbraň pevně v ruce, a začal střílet.

Chodbu zahalil oblak dýmu. Zazněl vyděšený křik Maahků. Cole se vrhl stranou a dal se do běhu. Postranní chodba vedla kolem velitelského můstku a ústila po deseti metrech do nákladní školy, svažující se do skladiště. Cole utíkal ze všech sil. Za sebou slyšel těžké kroky Maahků. Nedostal je všechny. Alespoň dva ho honili. Cole se otočil a začal naslepo pálit. Odpověď přišla vzápětí. Zeď, které se držel, začala žhnout. Cole si spálil ruku a bezmocně zařval. Z oblaků dýmu se vynořil obrovitý Maahk. Z neviditelného ústí jeho zbraně zasyčel rudý oheň. Cole cítil vražedný náraz do ramen a upadl na zem.

Pokoušel se popadnout dech a opětovat střelbu, ale svaly mu vypověděly službu. Maahk na něj namířil zbraň.

Vtom se odněkud vynořil oslepující energetický paprsek. Postava sklánějící se nad Coleem vyrazila výkřik a klesla k zemi. Hluk náhle ustal. Cole si s námahou klekl a rozhlédl se. Pravé rameno ho nesnesitelně bolelo. Pustil zbraň z pravé ruky a levou ji zase zvedl. Vtom někdo řekl: .

„Nespěchej, Cole. Maahkové jsou vyřízeni!"

Otočil se. Z oparu se vynořila mužská postava ve skafandru. Coleovi se nějak podařilo postavit. Napůl v bezvědomí se potácel k .neznámému.

Díky vzpomínkám, které mu zanechal pravý Cole Harper, ho poznal. „Pole...!”

Pól Kennan přátelsky přikývl.

„Zcela správně," odpověděl klidně. „Na nic se teď neptej! Musíme zmizet. Může trvat jen pár minut, než se Maahkové dozvědí, co se tu stalo. Pojd’!”

Pól natáhl ruku a Cole se jí ochotně chytil. Pól zavedl zraněného do malé místnosti, kde schoval svůj transportní skafandr. Uložil Colea na podlahu a prohlédl mu rameno.

„Bolí to," zamumlal pak. „Ale tak zlé to nebude.”

Cole se na něj šťastně usmál.

„Pole... zrovna ty!”

Pól zůstal vážný.

„Na pár minut jsme v bezpečí. Co kdybys mi pověděl, co se stalo?”

Cole zavřel oči. Doteď necítil nic jiného než šťastnou úlevu ze záchrany před jistou smrtí. Teprve teď si uvědomil, že je muži, jenž mu zachránil život, dlužen vysvětlení. Zaváhal. Umělý mozek se ještě naposledy zoufale snažil vymyslet věrohodnou historku, která by vše vysvětlila a přesto neodhalila hrůznou pravdu. Ale už na to nebyl čas. Přišla chvíle, kdy se musel přiznat.

Opřel se o zdravou paži a pohlédl Pólu Kennanovi do očí:

„Nejdříve to nejdůležitější. Pole," vyhrkl. „Ve skutečnosti nejsem Cole Harper...”

8.

Imar Arcus vyskočil, hned jak se za Coleem zavřely dveře a vypnul vysílač. Pak posbíral opasky a každému vrátil ten jeho.

„Musíme informovat Greka1," zasípal. „Musí se ihned dozvědět, co setu...”

Rozezněla se vysílačka. Imar ji zapnul. Mechanický hlas simultánního translátoru řekl:

„Z vaší lodi přichází silný signál,, Pozemšťané! Co to má znamenat?" Imar kvapně vše vylíčil.

„To mění situaci," prohlásil hlas. „Nemůžeme už počítat s tím, že nás nenajdou." O Coleovi ani slovo, všiml si Imar udiveně. „Každou chvíli se může objevit nepřátelská loď. Musíme předstírat útok.

Posílám k vám rotu bojových robotů. Zaútočí na vás. Braňte se!"

Imar potvrdil příjem rozkazu a vypnul přístroj. Halgor, Son-Hao a Hegete se na něj udiveně dívali.

„Co to má znamenat?" mumlal Halgor.

„To znamená," odpověděl Imar, „že budeme mít dobré vysvětlení pro to, proč zmizela posádka KITARY a my jsme o sobě nedali nic vědět

Místo, aby nás zničil jaderným výbuchem, rozhodl se velitel Maahků dostat loď do svých rukou co možná nepoškozenou. Poslal na palubu komando robotů, aby vyřadilo posádku. S nezkušenými Pozemšťany měli roboti snadnou práci. Všechny je zabili a hodili je přes palubu. My naproti tomu Maahky známe a dokázali jsme se robotům hodiny bránit."

Náhle ho něco napadlo.

„Můžeme dokonce..."

„Okamžik," přerušil ho Halgor a šel ke dveřím. Dovnitř vpadl oblak dýmu a bylo slyšet hluk. V chodbě ležela bezvládná těla dvou Maahků. Páchlo to tam amoniakem a ohořelým plastem.

„Nevím, co se tam děje" řekl Imar, „ale raději se připravíme. Zabarikádujeme se v jednom z menších skladů. Vezměte si tolik zbraní a zásob, kolik unesete."

Jeho impulsivnost ostatní strhla. Jeden po druhém skočili do antigravu, který vedl na horní palubu. Imar přehlédl zásoby a konstatoval, že mají dost munice i jídla, aby vydrželi několik dní.

V podstatě mu bylo jedno, jestli s tím vystačí nebo ne. Byli stvořeni, aby vykonali určitý úkol. Když ho dokončili, museli být připraveni na eliminaci. Takový byl osud hominidů.

Přesto se přistihl, jak vroucně doufá, že se co nejdříve objeví nějaká pozemská loď.

. ^ A <.,

Pól mlčky zíral před sebe. Vyslechl, co mu druhý muž řekl, ale nepochopil to. Byly věci, které byly tak velké nebo strašlivé nebo cizí, že je rozum nezpracoval. Registroval je a odložil stranou.

„Vy jste..." mumlal Pól zmateně, „... ty nejsi Cole Harper."

„Nedokázal bys mě od skutečného Harpera rozlišit ty, ani nikdo jiný," namítl hominid.

Pól tupě přikývl.

„Ano, ale..."

„Vím, co cítíš," přerušil ho Cole. „Ale mysli taky na mě. Celou dobu tu jsem s pocitem, že ve skutečnosti nejsem já!" Na několik vteřin se na něj Pól zadíval a Cole měl pocit, jako by se díval skrz něj. Pak se zvedl, jako by se konečně rozhodl, a šel ke dveřím.

„Nemá smysl," řekl jasné a hlasitě, „lázat si hlavu s metafyzickými problémy. Coleovi se podobáš až dost. Vycházíme spolu dobře. A teď jde jen o to, zachránit si krk, můj a tvůj. Znáš Maahky lépe než já. Co udělají teď?"

Cole se pokusil pokrčit rameny a stáhl obličej, když ho pálivá bolest upozornila na zranění. Pól mu ránu ošetřil jak nejlépe mohl s těmi málo prostředky, které měl k dispozici.

„Netuším," řekl Cole. „Grek1 určitě slyšel volání o pomoc. Musí počítat

s tím, že se tu v následujících hodinách objeví pozemská pátrací loď. Boj riskovat nebude. Ale jinak ho může napadnout cokoli od zničení KTTARY se vším, co je na palubě, až k vyslání komanda, co nás odsud vyudí."

Pól zavrtěl hlavou.

„Tady něco nehraje," konstatoval. „Kdyby chtěli Maahkové zničit KITARU, udělali by to hned. Není možné, že potřebuje ty stroje tam venku?"

Cole přiznal, že je to možné,

„Pak jsme v bezpečí," uzavřel Pól, „dokud tam venku ještě budou. Jak dlouho to bude trvat?"

Cole uvažoval.

„Energetický obsah bubliny je konstantní," mumlal si spíš sám pro sebe. „To znamená, že výstavba bubliny je rychlejší, čím méně je věcí, které ještě musí přepravit." Vzhlédl.

„Sotva hodinu, řekl bych."

Pól se kousl do rtů. To bylo méně, než čekal,

„Dobrá, předpokládejme, že pošle komando," pokračoval. „Jeho lidé hned přijdou na to, že se schováváme ve skladišti. Důsledek: zaútočí okamžitě, jakmile budou přepraveny všechny věci. Od toho okamžiku jsme v pasti,"

Bylo tu jen jedno východisko. PLOPHEIA byla tři astronomické jednotky odsud. Než ji zasáhne Coleův signál, mine ještě tak patnáct minut. Felipe Hastara bude reagovat ihned, tím si byl jistý. Když půjde vše dobře, bude tu PLOPHEIA za půl hodiny. Tak dlouho se

musí udržet. Nejjednodušším řešením bylo Čekat v hlavní hale skladiště. Maahkové nemohou na skladiště zaútočit, dokud je bublina v provozu. Ale věc měla háček. Lidé z PLOPHEII budou muset nejprve přemoci komando a nikdo nevěděl, jak dlouho to může trvat. Dostatečný počet Maahků by byl schopen útok z PLOPHEII odvrátit, vniknout do skladiště a Póla a Colea zabít.

Musejí tedy ze skladiště pryč. Pól si nechal od Colea ukázat okolí haly. Když měl dostatečný přehled, poručil Coleovi, aby si odpočinul, aby mohl být co nejdříve zase schopný akce. Venku pak našel místo na zdi, za nímž se podle Coleova popisu musela nacházet úzká komora na nářadí. Zapnul paprskomet na nejvyšší výkon a pustil do zdi ostrý energetický paprsek.

Stěny kosmických lodí byly vyrobeny tak, aby takový tlak vydržely. Pól to pocítil. Trvalo mu pět minut, než vypálil díru o velikosti pěsti. Po deseti minutách byla díra dost velká, aby jí mohl prostrčit hlavu. Cole mu poradil správně. Díra byla téměř přesně uprostřed zadní stěny komory na nářadí. Komora byla nanejvýš tři metry Široká a osm metrů dlouhá. Jak ho Cole ujistil, vedl východ na místo na střední palubě, které nebylo vidět z žádného vchodu do hlavního skladiště.

Pól pracoval neúnavně. Po patnácti minutách byla díra tak velká, že jí mohl prolézt. Prošel komorou a opatrně otevřel dvířka vedoucí na střední palubu.

Před ním ležela široká, jasně osvětlená chodba. Pól se proplížil až na místo, odkud byl vidět hlavní vchod do skladiště. Nakoukl dolů a hned se zase stáhl zpět.

To, co viděl, by zmrazilo krev v žilách i tomu nejneohroženějšímu muži. Dole se pohybovaly asi dva tucty zvláštních útvarů, tři metry vysokých a vejčitého tvaru. Každý z nich byl obklopen věncem pohyblivých paží, podobných chapadlům. Cizí kreatury se pohybovaly asi dvě dlaně nad zemí, jako by spočívaly na neviditelném podvozku.

Pól se od začátku domníval, že bude muset bojovat s Maahky. Ať už si o nich člověk myslel cokoli byla to cítící stvoření, která měla zdravý pud sebezáchovy, jenž byl pro protivníka za určitých okolností výhodou.

Ta vejce tam dole nebyli Maahkové.

Byli to roboti.

* * *

Grek1 ještě nedostal od mužů, které poslal zabít Colea Harpera, žádnou

zprávu. Protože to jasně 'odporovalo jeho pokynům, došel k závěru, že se komandu muselo něco stát. Jinými slovy, že byli mrtví.

Tím Cole Harper povýšil v jeho očích na nepřítele číslo jedna. Nařídil robotům rozdělit se na dvě skupiny. Jedna měla zaútočit na Halgora Sörlunda a jeho tři muže a zaplést je do bojů. Jiná, třikrát tak silná, měla zničit duplikát Colea Harpera.

Chvilí poté zaregistrovaly lokátory lodi energetické impulsy silných motorů. Pro Greka1 to znamenalo, že některá pozemská loď zachytila nouzové volání z KITARY a pospíchala jí na pomoc. Podle toho, jak dobré měla měřicí přístroje, se objeví ve vzdálenosti od nuly do pěti miliónů kilometrů. Grek1 mohl svou loď nechat zmizet v lineárním vesmíru.

Ještě nebylo nic ztraceno.

* * *

Pól se rozhodl okamžitě jednat. Vrátil se pro Colea a společně prolezli otvorem do komory na náradí a dál do chodby. Museli se dostat co nejdál od robotů, pak se schovat a čekat, až se na palubu dostanou lidé z PLOPHEII.

Vtom otřásl tělem lodi dunivý úder. Podlaha se vlnila jako při zemetřesení. Odněkud zdáli k nim doléhal hluk divokého boje. Maahkové zřejmě nasadili své roboty i proti Halgoru Sörlundovi a jeho třem mužům.

Před sebou uviděl Pól otvor nákladní šachty. Cole byl před zhroutčením a Pól se ho rozhodl nést. Zbývalo jim ještě čtyři nebo pět metrů, když se stalo něco, co zničilo jejich veškeré naděje. Z otvoru šachty se vynořila mohutná postava. Tři metry vysoké, lesklé vejce se sedmi pažemi spočívalo na energetickém polštáři a zastoupilo jim cestu.

Pól zůstal stát jako přibitý. Proti robotovi neměl šanci. V náručí držel Colea. Než stačí Colea pustit a sáhnout po zbrani, dávno ho ta věc zabije.

9.

Zdálo se, že robot váhá. Póla něco napadlo. Až dosud nikdo z Maahků nevěděl, že je na palubě. Možná si v tom robot pokouší udělat jasno. Cole se náhle pohnul a narovnal se. „Jen nebuď

nervózní," zabručel. Pól nevěděl, co má za luhem. Byl úplně překvapený, když Cole udělal krok stranou a pak se rozeběhl proti robotovi.

„Zůstaň tu, ty blázne!" zařval Pól. Ale Cole se už nedal zastavit. Z posledních sil běžel proti nestvůr" nému stroji. Pól viděl, jak vytáhl paprskomet. Robot poznal, že nadešel čas jednat; Když u[^]byl Cole téměř u něj, začal na něj střílet.

Pól nevěděl, jak se to stalo, ale náhle držel v ruce svůj vlastní paprskomet. Salvu za salvou pálil na gigantickou příšeru a neustal, dokud z robota, který Colea úplně vymazal ze světa, nezbyla jen hromada kouřících trosk.

Pak doklopýtal k nákladní šachtě. Sotva věděl, co dělá. Cole Harper ho naprosto ohromil. Byl to jen hominid ~ ale jaký hominid!

Pomalou klesal do hloubky. Šachta byla osvětlená, odevšad slyšel zvuky boje. Nestaral se o to. Bezpečně přistál na hladké podlaze a na chvíli si odpočinul.

Pak začal hledat otevírací mechanismus. Byl na protější stěně a skládal se ze spousty knoflíků, jejichž funkce Pól neznal. Pak, s prstem na správném tlačítku, náhle ustrnul: shora se k němu začali spouštět roboti!

Aniž to věděl, stisknul tlačítko. Dno šachty se rozevřelo. Pod ním ležela obrovská místnost hlavní výpusti. Pól věděl, že umělé gravitační pole sahá až k podlaze výpusti. Bez rozmýšlení skočil. Pole ho měkce přijalo. Skrčil se a vypálil do Šachty salvu.

Roboti reagovali okamžitě. Ze . šachty zazněla hlasitá palba. Pól si instinktivně zapnul skafandr a ustoupil až k vnější přepážce. Ústí šachty teď bylo asi osm metrů od něj, šikmo nad jeho hlavou.

Jeho jediná šance byla PLOPHEIA. Dva roboty už zničil. Kolik jich ještě zbývá? Pól se hystericky rozesmál a střílel a střílel...

Robotů teď neustále přibývalo. Červený paprsek se rozzářil před Polovou helmou. Vrhle se stranou, ale pozdě. Žhavá jehla mu projela ramenem. Bolest zaplavila celé tělo.

Upadl. Vleže střílel dál. Další zásah dostal do nohy. Věděl, že prohrál, ale zuřivý vztek mu nedovoloval se vzdát.

Pro majora Póla Kennana nastala noc na dlouhou, dlouhou dobu.

^ A ^

Návrat PLOPHEII/se odbyl ve vší tichosti.

Plukovník Felipe Hastara se ihned po přistání odebral na palubu

CRESTU II, která opanovala širokou přistávací plochu jako mohutná pevnost. Na jeho zprávu čekali Perry Rhodan, Reginald Bull a Arkonidan Atlan.

Felipe přednesl, co bylo třeba. Nakonec řekl:

„Když jsme zachytili automatické nouzové volání z KITARY, ihned jsme odstartovali. Během letu jsme lokalizovali cizí loď, která se objevila vedle transportéru. Zatímco Jsme nabrali definitivní kurs na KITARU, druhá loď zmizela. Podle mě se jednalo o hranol, víc než dva kilometry dlouhý a zhruba tři sta až šest set metrů široký. Když jsme zastavili vedle KITARY, bylo jasné, že se na palubě odehrávají těžké boje. Vyslali jsme na KITARU komando v počtu sta mužů. První, co našli, byl major Kennan, který ležel na podlaze jedné z nákladních výpustí a těžce raněný se z posledních sil bránil vejčitým robotům. Mí lidé roboty odstranili a prohledali loď. Našli Halgora Sörlunda a tři jeho muže v malém skladišti na horní palubě. Každý z nich utrpěl několik zranění. Pátého muže jsme našli v jedné komoře na střední palubě. Až na malou přestřelku robotům unikl a ukryl se, Sörlund tvrdí, že ta druhá loď se nejprve pokoušela KITARU rozstřílet. To prý mělo za následek první volání o pomoc, které údajně vyslal ještě původní velitel KITARY. Pak si to však protivník rozmyslel a poslal na KITARU komando třiceti dvou robotů. S původní posádkou měli roboti podle Sörlunda snadnou práci. Ti muži neměli s maahkskými roboty žádné zkušenosti. Jen Sörlund a jeho lidé se udrželi déle — prostě až do doby, než se objevila PLOPHEIA. Druhé nouzové volání údajně vyslal muž, který se pak schovával na střední palubě. Jakou roli hrál ve všech těch událostech major Pól Kennan se ještě nedá říci. Ani Sörlund ani jeho lidé však o jeho přítomnosti na palubě nevěděli. Ani teď o tom nic nevědí.“

Perry Rhodan souhlasně přikývl.

„To může být rozhodující, plukovníku,“ konstatoval. „Jak je majoru Kennanovi?“

„Vzhledem k okolnostem dobře, pane. Lékaři tvrdí, zeje zázrak, že ještě žije. Je v bezvědomí, ale krize je už zažehnána. Během týdne pňjde k sobě.“

„Chováte se k těm pěti vstřícně?“¹ ozval se Reginald Bull

„Ano, pane,“ odpověděl Felipe Hastara vážně. „Chováme se. Jako bychom jim věřili každé slovo a byli potěšeni, že našimi přáteli jsou tak stateční muži.“

„To je výborné," pochválil ho Atlan.

„Jakmile budou schopni transportu, budou přepraveni na palubu CRESTU II," poznamenal Perry Rhodan. „Asi budete rád, že se jich zbavíte, plukovníku."

„Z celého srdce, pane!" souhlasil Hastara.

„Bude vás zajímat," pokračoval Perry Rhodan a jeho tvrdé. Šedé oči se zaleskly, „že mezitím máme další důvody, abychom Jim nevěřili. EX8030 nalezla zbytky lodi, kterou KITARA zničila při jaderné explozi. Jednalo se o skokanskou loď KOLTZ LXVI. Co tam dělala, netušíme. Byla zničena stejnými bombami, jaké měla

na palubě KITARA. Vašich pět *přátel* se o tom pochopitelně ani slůvkem nezmínilo. Nevíme, plukovníku, oč se v případě Halgora Sörlunda a jeho mužů jedná. Jestli jsou pouze hypnoticky ovlivnění a to způsobem, který je pro naše psychofyziky zcela nevysvětlitelný nebo jestli to vůbec nejsou oni. Nevíme to, ale zjistíme to, a to slibuji vám a každému, kdo to chce šly Set!"

Zasalutoval a Felipe se vydal ke dveřím. Vtom se ho Perry Rhodan ještě zeptal:

„Ten muž, plukovníku, který se tak šikovně dokázal ukrýt před roboty a vyvázl jen s nepatrnými zraněními jakže se jmenoval?"

„Cole Harper, pane," odpověděl Felipe.

^ ^ ^

Osm set světelných let dal se vznášel vrak KITARY. Felipe Hastara ho nechal důkladně prohledat a pak ponechal svému osudu. Plášť lodi byl poškozen a potrhán střelami.

Vydá někdy vrak někomu své tajemství?

Tajemství, které se skládalo ze ztuhlé louže kovového plastu, v níž se smíchaly pozůstatky Colea Harpera se zbytky robota? Hominida Colea Harpera, samozřejmě.

Ale dokonce i jako hominid to byl tak čestný muž, že pravému Coleovi Harperovi nezůstal nic dlužen.

Možná to tajemství rozluští Pól Kennan. Ale Pól Kennan byl v bezvědomí a nemohl zatím nic říci.